

DZEK
SLEJD

BROJ
128

CENA
7 DINARA

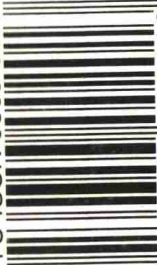
EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ

ŠEJN

IZGUBLJEN U MEKSIKU



YU ISSN 0353-0027



9 770353 002013

SEJN

BROJ 128

DŽEK SLEJD

IZGUBLJEN U MEKSIKU



NIŠRO FORUM·OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

SEJN

Broj 128

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala
Jack Slade
LOST IN MEXICO

Recenzija
Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija
Miloš SIMIĆ

Lektor
Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik
Đorđe JOVANOVIĆ

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Magdolna KOLARŠ
Marija BURANJ

Stampa 3. I 1990.
Tržište 16. I 1990

Izdaje i štampa NISRO „FORUM” — OOUR „MARKETPRINT”.
Novi Sad, Vojvode Mišića br. 1. Glavni i odgovorni urednik:
Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala:
Jack Slade — LOST IN MEXICO.

Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa
GPA iz Minhena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje
ovih knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 83
ATS; Austrija 9,5 AUD; Francuska 40 FRF; Švedsku 42 SEK;
SR Nemačka 13 DEM; Švajcarska 9,5 CHF; SAD 7 USD. Uplate
slati na devizni račun: Vojvodanska banka, Osnovna banka Novi
Sad 65700-620-219-1089 „Forum” Novi Sad, uz obaveznu naznaku:
Pretplata za „Sejn”.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, br.
413-12/79. od 28. III 1979. godine.

Zbog zavodničkog vatrenog pogleda plesačice Šejn je odlučio da istigne gitaru iz ruke vode orkestra.

Igralica mu je oduvan prišla i osmehnula mu se. On je počeo da svira. Ona je igrala i njihala zanosno svojim divnim kukovima.

Ubrzo mu je gitara ispala iz ruku. Ostala je da visi na njegovom vratu.

Ispred njega su stajali četvorica Meksikanaca. Visoki snažni momci! Pokušao je da se seti ko ga je udario nekim tvrdim predmetom po glavi.

Za trenutak je zavladala tišina, ali je zatim odjeknuo grohotan smeh. Neki Meksikanci su cikalili kao da su izgubili razum. Oduševljenje unvalo sve. Ljudi u krčmi su se smejali i udarali nogama po podu. Čak im se i ta rasna žena pridružila. Četvorica ispred njega su ponosno gledali unaokolo.

Šejn je pokušao da skinе gitaru sa vrata. To nije išlo baš tako lako. Žena vatrenih očiju mu je prišla i pomogla mu. Vitkih nogu savijenih u kolenu, isturene zadnjice, stajala je ona pored njega i tresla se od smeha.

Šejn je pričekao da se smeh malo stiša. A onda je zavrtlao gitaru i bacio je jednom od četvorice u grudi.

Eto, kad mi ne date da sviram onda sviraj ti! — reče on i osmehnula se.

Nastala je velika galama, cika i podvriskivanje. Neki Meksikanci su bacili svoja sombrera u vazduh.

Čovek sa gitarom je spustio prste na žice.

Šejn je podigao ruku.

— Jedna tura pica za sve na moj račun! — viknuo je on.

Ponovo je nastalo oduševljenje.

Četvorica ispred njega su se okrenuli i kako izgleda imali su da zahvale bandi ovu turu pica.

Međutim, Šejn je već odavno bio odlučio da ih još više razveseli. Bacio se napred na pod ispred četvorice momaka, a zatim munjevitno ustao.

Prvoga je udario tako snažno da je momak pao na pod zajedno sa zgnječenom gitarom u rukama. Dok su se druga dvojica snašli Šejn ih je već oborio na pod snažnim aperkativima.

Četvrti je izvadilo nož. Šejn je pošao prema njemu. Čovek je uzmicao nazad pri čemu je rušio stolice i stolove i oba-
rao goste. Stigao je do zida.

Dva mlada Meksikanca koji su uspeli da ostanu na svo-

jim stolicama skočili su na Šejna. Njegove pesnice su savnule i oni su pojućim patos.

Meksikanci su pojumi prema pozornici.

Sejn je u opštoj guzvi zgrabio jednu klupu na kojoj su pre toga sedela petorica i počeo da udara njom umakom. Praskanju i lomjavi kao da nije bilo kraja.

Krčmar se bacio preko sanka. Hteo je otpozadi da udari Sejna u glavu punom bocom pica. Međutim, Sejn je krajikom oka to primetio. Sagnuo se i mahnuo klupom. Time je očistio ceo sank od časa i boca. I krčmar je nestao.

Meksikanci su se dali u bekstvo. Vičući i cičući trenle su senjore i senjorite prema vratima.

Sejn je preteći mahao klupom. Poslednjem čoveku bacio je klupu u leđa.

Sejn je bio obliven znojem i teško je disao. Samo nekoliko gostiju sedelo je za stolovima. Gledali su u njega kao da je neko čudoviste.

Muzičari su pobjegli. Ostali su samo instrumenti.

Zena sa tamnim kovražama stajala je na sredini prostora za igranje. Obavila je svoju dugačku suknju oko sebe i bojažljivo gledala u Sejna. On je prisao pultu i uzeo trubu.

— Pa šta je sada? — upitao je on. — Hajde najzad neka se digne zavesa. Krenulo je.

Odsvirao je jednu veselu meksikansku pesmu.

Ona je stavila prste na usta i osmehnula se.

Sejn je svirao i mahao trubom.

Tamnokosa lepotica je pustila da njena suknja padne, podigla ruke iznad glave, zanjihala kukovima i počela da igra.

Gosti koji su se već bili uputili prema vratima su zastali i vratili se na svoja mesta. Ostali su se okupili na vratima.

Sejn je svirao dalje. Graciozna žena je igrala sve brže i brže. Kakav raj za oko!

U krčmi je bilo sve više ljudi. Vratili su se i muzikanti. Samo ona četvorica se nisu vratili. Njih je Šejn brzo zaboravio.

Vatrena žena je igrala tako lepo da je ljudima zastajao dah. Stalno je gledala u Sejna požudnim pogledima. Do kolena se saginjala ispred njega tako da je on kroz razrez na haljini mogao da vidi i divi se njenim grudima koje su podrhtavale prilikom igranja.

Ljudi u krčmi su aplaudirali. Ponekad Šejnu, ponekad lepoj ženi.

Krčmar je bojažljivo doneo Šejnu veliku čašu vina i isčurio se.

Gosti su oduševljeno uzvikivali kada je on prihvatio čašu. Muzikanti su prestali da sviraju a i crnokosa devojka vatrenih očiju je prestala da igra.

Kada su se na prostoru za igru pojavili parovi Šejn je vratio trubu njenom vlasniku i prišao šanku.

— Vi ste moj gost, senjore! — rekao je krčmar. Sipao mu je piće.

Crnokosa devojka se uputila sa prostora za igru i ulvala Sejna za ruku.

— Ti si jedan divan momak! — rekla je ona oduševljeno. — ~~Neobrieno~~ si hrabar i neog se ne bojis.

Sejn je stavio ruku na nju i privukao je sebi. — To sam uradio zbog tebe.

Sijala je su sreće! Njen diskretan miris je dospao do njegovog nosa i ona je uzdahnula.

— Ti, Pago! — doviknula je ona preko sanka. — Ja ću izaći da se malo osvežim.

Sankista je klimnuo glavom. Imao je pune ruke posla.

Pomisljela je nežno Sejna po licu.

— Treća vrata levo — sapnula je. — Nemoj da te čekam.

Na vratima je pogledala Sejna zaljubljeno.

Sejn je brzo posle toga krenuo za njom.

Treća vrata!

Simpatična devojka je upravo skidala bluzu.

Sejn ju je zagrio.

Svukla je bluzu, bacila je ustranu i obavila svoje ruke oko njegovog vrata.

Njeno celo telo bilo je orošeno znojem. Glatka koža i bujne grudi toliko su ga uzбудili da nije znao gde se nalazi. Doveo ju je do kreveta i legao zajedno s njom.

Smejala se i gledala mu u oči. Kao da je htela da ga opomene da mu preli neka opasnost. Ipak, bilo je već kasno.

Iza njega se s treskom otvorise vrata.

Sejn je mogao još samo da okrene glavu. Pri oskudnoj svetlosti mogao je da raspozna samo likove.

To su bila ona četvorica visokih momaka. Međutim, oni nisu bili sami. Nije mogao da utvrdi koliko ih ima. U svakom slučaju jedno je bilo sigurno. Oni su se gurali da uđu u malu prostoriju i pri tom smetali jedan drugom.

Nije dugo čekao. Dobio je udarac u glavu i to je bio kraj. Podigli su ga i on se našao na sredini između njih.

Udarali su ga čime god su stigli. Pesnicama, čizmama a i nekim predmetima iz prostorije.

Ta prokleta žena!

— Uzela mi je novac i nestala!

To su bile poslednje reči koje je izgovorio i onda mu se zamutilo u glavi.

II

Kada se osvestio iznad njega se nalazilo lice crno kao gar. Taj nitkov se cerio kao sami davo. Dakle, ipak sam morao dospeti u sam pakao!

Ti prokleta kurvin sine! — ciknuo je nitkov. — Jesi li se izduvao?

Bio je to neki policajac. Očito je bio mešanac. Sigurno je imao u svojim žilama i bele krvi i to se moglo primetiti samo po nekim crtama njegovog lica. Bio je neobrijan, a na njegovoj glavi nalazila se službena kapa.

Sejn je ponovo zatvorio oči.

Nalazio se u jednoj ćeliji na drvenom ležaju. Ona četvorica momaka su se osvetili a u tome im je pomogla ta žena. — Još uvek je gusto? — upitao je policajac podrugljivo. — Onda spavaj dalje kako bi tvoja čula ponovo proradila. Tebi će to biti potrebno, hombre. Popiti ceo šank i isprazniti celu krčmu! A uz to nemaš ni prebijene pare u džepu! Sve to ćeš morati da odradiš u rudniku olova. Nemoj da uobražavaš da cemo te pre toga pustiti da umakneš preko granice.

Vrata sa rešetkama su se zatvorila. Kijuć se okrenuo u bravi.

Šejn je otvorio oči.

U kakvoj se to smrdljivoj prostoriji našao? Seo je. Nešto kao da ga je gicalo. A ubrzo mu je bilo jasno. To su bile stenice. Milele su na sve strane.

Protrljao je svoj vrat.

Na njemu se nalazila čvoruga veličine kokošijeg jajeta. Neko od tih kućkinih sinova ga je udario tvrdim predmetom.

Sve zbog te proklete žene! Zašto ga je ta drolja tako gadno nasamarila? Morala je sigurno znati da njeni udvatači nisu podnosili to da ona ima veze sa nekim Amerikancem.

Šejn je prešao preko granice Arizone sa jednim transportom oružja za pristalice demokratskog Meksika koji su se pobunile protiv diktatora Dijaza. Od Hermosilja su ih pratili demokrati i oni su preuzeli transport. Ceo poduhvat je bio dobro isplaniran i nije bilo nikakvih teškoća. To je za njega bilo veliko olakšanje. Izvršio je zadatak nekoliko nedelja pre nego što je planirano. Šejn je sam jahao kroz severni Meksiko i u Ciudad Meksiku poslednji put prekinuo putovanje na meksikanskoj teritoriji. Idućeg dana prešao je preko talasa Rio Grande i našao se u El Pazu gde je želeo da se javi Sedmoj brigadi.

Sunce je već bacalo svoje zrake kroz prozore ispod krova. Dakle, bio je to već idući dan.

Kao agent Sedme brigade više nije imao posla. Prema njegovom mišljenju nekoliko Meksikanaca je uz pomoć te žene uspeo da ga nasamari. Jer, u ovom delu Meksika Amerikanci nisu viđeni baš kao dragi gosti.

Začuli su se koraci.

Šejn je pogledao u vrata. Policajac je ponovo ušao. U ruci je držao činiju sa jelom. Stavio ju je na drveni ležaj pored Šejna.

— Tu imaš nešto da jedeš — rekao je on i iscerio se. — Kako ti je sada? Da li je glava ponovo bistra?

Momak je nosio jedan teški revolver za pojasom. Vrata su bila otvorena. Za Šejna je to bilo jedno veliko iskušenje. Ipak, njegovo osećanje opasnosti ga je opomenulo da ništa ne preduzima.

Uzeo je kašiku i počeo da kusa. Kaša sa pilećim mesom.

— Dobro sam — rekao je on. — A ko me je optužio, krčmar?

— Da, i on!

Šejn je razvukao lice.

— Zar, i on?

— I ostali koje si izudarao. A naravno i devojka koju si hteo da siluješ.

Šejnu je ispala kašika iz ruke. — Plesačica?

— Ti sigurno ne znaš nista šta se dalje dogodilo? — iscerio se policajac.

Šejn je nastavio da jede.

— Samo mi kaži koji je nitkov ispraznio moje džepove? — upitao je on.

— Ispraznio džepove! — viknuo je policajac. Smejao se zadovoljno. — Posle tvoje izjave oni će te odmah pustiti ako možeš da platiš.

— Potkupiću tu braću.

— Oni traže od tebe tri hiljade dolara, i to ti nemaš.

Šejn je mirno jeo dalje.

— Tu je neko ko želi da razgovara s tobom — reče policajac.

Šejn se trgao.

— Neni senjor Kantero. Sebastijan Kantero.

Šejn je jeo dalje. Odmahnuo je glavom.

— Ne poznajem ga — reče on.

— Moraš čuti šta će ti on kazati. On je jedini čovek koji ti može pomoći.

Otuda, dakle duva vetar! Ostaje samo još da sazna iz kog pravca. Očigledno, nešto se sprema!

— Razgovaraću s njim — reče Šejn.

Policajac se uputio prema vratima.

— Senjore, deset minuta!

Izašao je napolje i ubrzo se pojavio neki debeli Meksikanac niskog rasta vrlo elegantno odeven. Skinuo je sombrero i pružio Šejnu ruku.

— Sebastijan Kantero! Ja sam vaš prijatelj, mister...

— Šejn. Sedite, senjore. Prijatelji smeju da sednu.

Debeljko se smestio na drvenom krevetu.

— Traže od vas tri hiljade dolara — rekao je on. — U tom slučaju će vas osloboditi. Koliko sam ja čuo vi ne možete da platite.

— Od koga ste to čuli? — upitao je Šejn.

Meksikanac ga je zbunjeno gledao.

— Zar to nije tačno? — upitao je.

— Da, ja ne mogu da platim.

Debeli čovek se iscerio.

— Možda bih ja mogao da vam pomognem?

— Prihvatam ponudu. Međutim, sve dok se nalazim u ćeliji ja ne mogu da nabavim novac.

— Pozajmiću vam tri hiljade.

Šejn je pojeo poslednje ostatke hrane.

— Razmišljam. Ko bi bio tako velikodušan da pokloni nekom toliki novac!

— Vi možete tih tri hiljade dolara da odradite, mister Šejne — objasni debeljko.

Šejn to nije znao. Mogao je da pošalje telegram u Vašington i nekoliko dana kasnije dobio bi novac. I više nego što su tražili. Ali on nije hteo to da govori ovom čoveku.

— Kakav je to posao? — upita on.
— To je škakljiv posao.
— Pa naravno — osmehnulo se Šejn. — Nisam ni očekivao da ću za tri hiljade da radim nešto jednostavno.
— Lukavi ste — smejao se debeli čovek.
— Možda — odvrati Šejn.
— Da li tražite neki posao? Radite li nešto?
— Ne.
— Od čega onda živite?

— Probijam se nekako — odvrati Šejn i osmehnulo se. — Igram poker, ponekad nađem neku ženu, a eto ima slučajeva da sretnem nekog čoveka kao što ste vi.

Meksikanac se osmehnulo. Učinilo mu se da je sreo pravog čoveka. Potapšao je Šejna rukom po ramenu.

— Pa to je divno, mister Šejne! — rekao je on. — Sreli smo se u pravom trenutku. Jer, ako ne možete da platite tri hiljade otici ćete u kamentolom. Sudija u tom slučaju nema milosti. A dok vi tim radom nakupite tri hiljade dolara vi ste već starac.

— Verujem vam, senjore. Ali, predite već jednom na stvar.

Senjor Kantero je bio spreman za đavolski posao. Izvadio je jedan papir iz svoje tašne.

— Mene su u Teksasu prevarili oko nasleđa. Zato hoću da vratim milo za drago. Ovo je ugovor. Plaćaću vam hiljadu dolara mesečno. Ugovor vas obavezuje na šest meseci. Uz to plaćam i premije. Od tog novca ćete moći lepo da živite.

Senjor Kantero je uneo Šejnovo ime u ugovor i pružao mu papir da potpiše.

— A šta ću ja da radim? — upita Šejn. — Treba li da ubijem nekog koji je prigrabio nasleđstvo?

Debeljko se nasmejao.

— Ne! — kazao je on. — Kuda ste vi zabrazdili! Ubistvo! Mister Šejne, želeo sam da vas zamolim za jednu uslugu. Vi ćete sada odjahati u Teksas i doteraćete stoku. Želim da upropastim tu bagru. To je sve. Naravno, s vama će biti još momaka.

Šejn nije želeo da postavlja nepotrebna pitanja. Jednostavno će uzeti novac ovom čoveku koji ga je uvukao u sve to. A osim toga mago bi i da mu vrati novac kad se nade na slobodi.

Zamislilo se još malo i potpisao.

— Svaka čast, mister Šejne — obradovao se debeli Meksikanac nošto je Šejn potpisao. — Ti ćeš postati bogat čovek kada izvršite taj zadatak.

Samo da se domognem slobode, pomisli Šejn. Onda ćeš ti debeli nitkove da me nađeš samo na mesecu.

Šejn je ustao i krenuo za Meksikancem prema vratima. Tamo je, naravno, stajao policajac sa revolverom u ruci.

— Ti još ne možeš napolje — rekao je on i potapšao Šejna po ramenu. — Stvar mora najpre pred sudiju. Ali, ne-moj se bojati. Kroz dva sata ja ću lično doći po tebe.

On je ponovo izašao napolje i zaključao vrata.

Dva sata čekanja ne znače ništa. Šejn se vratio ponovo na drveni krevet.

Samo da se domogne slobode! Debelom Meksikancu će leteti perje na sve strane!

Tačno dva sata kasnije policajac je otvorio vrata i ušao unutra. Mahnuo je Šejnu.

— Dođi, mučaćo. Slobodan si. Imao si sreće da naiđeš na senjora Kantera.

Šejn je ustao, stavio je šešir na glavu i uputio se prema vratima.

— Senjor Kantero je, izgleda, vrlo uticajan čovek.

Prešao je preko praga i naježio se Računao je na iznenađenje, ali ne na ovakvo.

Ispred sobe gde su policajci držali stražu ugledao je crno-kosog i temperamentnu ženu. To sigurno nije bilo slučajno. Oni su došli da ga pozdrave.

Razbio se mehur od sapunice.

Zar nije on sedeo u ćeliji zato što je navodno hteo da je siluje?

Policajac ga je gurnuo napred i oni su mu pohitali u zagrljaj.

— Ti užasni nitkovi — uzdahnula je ona. — Razdvojiše nas. Dođi, nadoknadićemo to.

Uхватила je Šejna pod ruku i pogledala u policajca.

— Je li sve u redu? — upitala je umiljato. — Možemo li da idemo? Mogu li da povedem i njega?

— Pa naravno, senjorita Agedin! — rekao je i pozdravio. Žena je povukla Šejna na ulicu.

Agedin! Sada je najzad saznao kako se ona zove.

— Senjor Kantero te očekuje — rekla je ona nežno. — Ali najpre idemo kod mene. Ne možeš da zamisliš koliko sam te željno čekala.

Šejn je bio odlučio da odmah ode u hotel, spakuje stvari i osedla konja. Ipak, đavo mu nije dao mira. On jednostavno nije odoleo čarima lepe Agedin. Video ju je kako igra a sada je zamišljao kako će se osećati kada u svom naručju bude držao njeno vitko telo.

Bodega se nalazila samo tri ulice dalje. Koristili su zadnji ulaz i ubrzo su se našli u njenoj sobi.

Prozori su bili zatvoreni. Jedna lampa je širila crveno svetlo.

Bila je prosto luda da se što pre nađe na njegovim širokim grudima. Njeno lepo lice je gorelo. Stenjala je od zadovoljstva dok ju je nosio do kreveta.

Ta žena je zaista bila živa vatra. Nije se pokajao što je krenuo s njom. Morao je da upotrebi svu svoju snagu da ugasi njenu vatru.

Strasna i neumorna! Kada su ušli u sobu sunce je još sijalo. Sada je već bila prošla ponoć.

Temperamentna žena se umorila i spavala je na njegovom krilu. I Šejna je bio uhvatio san.

Kada se probudio već je svitalo. Ispred njega je čučala Agedin i gledala ga svojim lepim očima. Poljubila ga je.

— A senjor Kantero? — upitao je Šejn veselo.

— On čeka — odgovorila je vragolasto.

Neko je lupao pesnicom na vratima.

— Agedin! — čuo se glas. — Zar ne znate koliko je sati?

— Neka te davo nosi! — viknula je onia ne prekidajući vatrenu igru ni za sekund.

Njihala se sve dotle dok nije uzdahnula i svojim osmehom pokazala Šejnu da više ne može.

— Senjor Kantero hoće da te vidi! — reče ona.

Šejn ju je uhvatio za ruku i povukao je ponovo natrag u krevet.

— Ispričaj mi šta se ovde događa?

Naslonila je laktove na njegove grudi.

— Taj smrdljivko ima i mene u svojoj ruci. Ako bih te opomenula da ga se čuvaš onda bih se provela kao bos po trnju. Meni je žao, Šejne, Stvarno mi je žao. Ti nisi prvi koga sam namamila za njega, ali si prvi u koga sam se zaljubila. Iskreno, kažem ti. Meni je jasno da te izvesno vreme neću videti. Ali, molim te, obećaj mi da ćeš se opet vratiti!

— Što se tebe tiče sve sam razumeo — rekao je Šejn i poljubio je u oko. — Ali, šta on od mene očekuje?

— On trguje stokom. Ovde u Meksiku i onamo preko u Teksasu. Sada si ti dopao u one koji mu pomažu. Ti i ostali kradete stoku sa pašnjaka. Ponekad u Teksasu a ponekad u Meksiku.

— Šta kažeš?

— On je tebe kupio — rekla je. — Ti si mu dužan tri hiljade dolara. Samo, nemoj uobražavati da će se tvoji dugovi smanjivati. Ti momci žive dobro, a on ih upućuje kako se to radi. Posle svake razbojničke akcije ide u kockarnice i bordele i on vas ponovo kupuje. Ako želiš da me poslušаш, nešto ću te posavetovati. Beži odavde kud te noge nose! Samo, moraš biti brz, dragi. Njihova ruka doseže daleko. A ako me ne poslušаш onda se nećemo videti nikada više. Osim...

— Šta?

— Osim ako mene povedeš sa sobom — reče ona.

— Kako uspeva da te zadrži ovde?

— Mene on ne drži — rekla je ona i odmahнула glavom. — Ja ostajem po svojoj volji dok mi se ne pruži prilika da zabodem nož u njegov debeli trbuh. Moj brat je lahao za njega. Rendžeri iz Teksasa su ga zgrabili. Međutim, ja sam sigurna da moj brat nije ništa govorio. Sigurno nije ništa kazao. Kantero mi je obećao da će ga izbaviti iz zatvora. Ali, on ga je samo nagovorio da ćuti. Možeš zamisliti kako sam se osećala kada je došao kod mene i saopštio mi da je pokušaj oslobađanja imao neke slabosti i da nije uspeo. Znači, moj brat nije oslobođen. Sve same laži! Taj nitkov je podmukao. Kada sam to saznala naumila sam da ga namamim u svoj krevet i da ga ubijem.

— I?

— I ništa! On ne voli žene. Pobeći ćemo odavde. Moramo sve dobro da pripremimo. Idi najpre kod njega kako bi saznao šta on namerava. On deluje tako ljubazno i tiho govori, ali je opasniji od kobre!

Šejn se smejao.

— A ti se toga ne bojiš?

Opet je neko kucao na vrata.

— Agedin! Ako sada ne izadete ja ću mu reći da ste celu noć proveli zajedno!

— Dolazimo! — doviknula je Agedin. — Nemoj se toliko uzbuđivati.

Šejn ju je ispustio iz naručja.

— Dođi, ustani — rekla je ona. — Pago, taj prijavi kućkin sin, u stanju je da nas oda.

Šejn je ustao i obukao se.

— Gde on čeka?

— Tu blizu, samo nekoliko kuća dalje. Moraš malo da pogledaš. To je veliki gazda. Ne vredi ići kod policije. Sve ih on drži u svojoj šaci.

Šejn se osmehnuo. Tog pasjeg sina će on udesiti. Opasao je pojas sa praznim revolverima i stavio šešir na glavu.

Agedin je već bila spremna. Sedela je ispred ogledala i četkala kosu.

— Odmah ću, dragi — reče ona i osmehnu se.

Šejn je prišao vratima.

— Zaključala sam — rekla je ona.

Šejn je okrenuo ključ u bravi.

Ruralesi su stajali ispred vrata.

Šejn se trgao.

Jedan oficir je stao ispred Šejna sa teškim revolverom u ruci.

— Svaki otpor je besmislen, mučaćo — iscerio se on.

Šejn je bio istog mišljenja. Da je to tako odmah se videlo.

Agedin je iza njega kriknula.

— Samo ti vrišti — rekao je oficir podrugljivo. Gurnuo je Šejna ustranu — Držite je! — naredio je.

Ljudi su protrčali pored oficira i Šejna. Uхватili su Agedin i bacili je na krevet.

Četvorica ruralesa zgrabili su Šejna, stavili mu lisice na ruke i izgurili ga iz prostorije.

Oficir je vratio revolver u futrolu, zabacio kapu na glavi natrag i prišao krevetu. Gledao je požudno u Agedin.

Šejn nije video šta se dalje događalo.

Na sve strane je sve vrveo od ruralesa. U kući je bilo živo. Odjek čizama, psovke i vika kao da su se spajali u jedan jedini zvuk.

Šejn nije bio jedini uhapšeni. A stalno su dolazili i novi. I muškarci i žene. Među njima je bilo i Amerikanaca koje Šejn nikada ranije nije video. Sve njih su savladali u bodeglu.

Na ulici se nalazilo oko sto konja. Oprema i ostalo nalazilo se u kolima pokrivenim šatorskim krilom. I kočijaši su bili ruralesi.

Sa ulice su ferali zatvorenike.

Kada se Šejn pored dve mlade žene progurao nazad iza njih ugledao je napolju kako Sebastijan Kantero ulazi u dvorište sa ruralesima. I na njegovim rukama nalazile su se lišice. Iza ruralesa su koračali dvojica teksaških rendžera.

Tek sada je Šejnu puklo pred očima!

Ruralesi i teksaški rendžeri su se udružili da zajedno likvidiraju bandu Sebastijana Kantera. I dopao im je šaka.

Međutim, on se još uvek nadao. Sa teksaškim rendžerima je mogao da razgovara. Čak i u slučaju da su našli ugovor koji je potpisao u policijskoj stanici. To je bilo tek juče. Znači, ne može se pokrenuti postupak protiv njega da je učestvovao u razbojničkom napadu. Ruralesi možda neće ali teksaški rendžeri će mu verovati.

Vrućina je bila užasna. Mada su kola bila prepuna ruralesi su stalno dovodili nove ljude.

— Nazad! — vikali su oni i gurali ih kundacima svojih pušaka.

Među uhapšenicima je nastao metež. Svako je hteo da obezbedi sebi prostora da može da diše. Dvadeset ih je bilo unutra kada su ruralesi zatvorili vrata.

Levo od Šejna sedela je jedna mlada devojkica od otprilike osamnaest godina. S desne strane nalazio se neki stari Amerikanac.

— Nemoj toliko da se guraš — rekao je starac.

Šejn se pomerio. Stavio je svoju ruku na rame devojkice i pokušao da joj napravi mesta kako ona u toj vrućini ne bi pala u nesvest.

— Zar nisi razumeo šta sam rekao — režao je stari Amerikanac. — Treba li da ti stanem na nogu?

Šejn ga je pogledao.

— Smiri se, stari! — opomenuo ga je on. — Inače ćeš se jako brzo naći na podu i onda će biti više mesta.

Čovek ga je pogledao i ućutao.

— Je li sada bolje? — upitao je Šejn devojkicu.

Pogledala ga je bojažljivo.

— Jeste — reče ona. — Ali, kuda nas to vode? Ja nisam ništa zgrešila.

— Da nisi bila zaposlena kod Paga?

— Jesam, ali samo kao služavka.

Kola su krenula.

— E, sada smo dobro prodrmani — rekao je stari čovek.

Šejn je slegao ramenima.

— To su ruralesi — objašnjavao je stari Amerikanac. — Da li si video? Oni su uhapsili i Kantera. Sada nam niko živi na ovom svetu ne može pomoći. Ruralesi su nas uhapsili i kupili nas. To za nas znači uže oko vrata. A ko si ti u stvari? Tebe ranije nikada nisam video. Da li si ti neki od Kanterovih poverenika?

— Može se reći da sam nešto tako — odgovorio je Šejn

izbegavajući da kaže pravu istinu. Okrenuo se ponovo prema mladoj Meksikanki.

— Bojim se — reče ona.

— Smiri se! Ako nisi imala nikakve veze sa onim zbog čega smo mi uhapšeni onda nema čeda da se plašiš. Eto, ti si bila samo služavka.

— Ponekad sam... za novac...

Šejn se nasmejao i pomilovao je po kosi.

— To ne moraš da im kažeš. Ti si služavka i ništa drugo. Ponekad si bila u krevetu sa muškarcem ali to je bilo samo zato što si tog čoveka volela.

— Misiš da će uspjeti?

— Ostani pri tom! — rekao je on i pomislio na Agedina. Da li još uvek leži na krevetu? da li je muče? Bio je ljut zato što nije mogao ništa da učini za nju.

Devojka je naslonila glavu na njegove grudi i zaspala.

— Sve će nas poubijati — kazao je stari čovek koji se nalazio pored Šejna. — Vidiš li onog tamo pozadi? To je Anselmo. To kopile je ubijalo svako ko mu se nađe ispred puške. Muškarce, žene, decu. Čak je pucao i na kokoške ako se nađu ispred njegovog konja. Taj kućkin sin treba da ispašta za svoje grehove. To ću ja reći ruralesima. Ja sam jahao samo za nasušni hleb.

— Gadan sos — reče Šejn.

— Moramo pobeći — šaputao je starac. — Ja sam Muligan. Henk Muligan. Ko si ti?

— Šejn.

— Što se tiče Meksikanaca nas dvojica ne treba da brinemo o tome što će oni biti ljuti kad vide da smo uhvatili maglu. A ja ne želim da ostavim kosti ovde u Meksiku. Hoćemo li nas dvojica da postanemo drugovi i da jedan drugom pomažemo?

— Možemo li? Ja se slažem — rekao je Šejn. — Što se mene tiče spreman sam da stavim ruku u vatru za tebe. Nadam se da ćeš i ti biti takav.

Pogledao je oko sebe. Osim njega i Henka Muligana sve su ostali bili Meksikanci. Stari i mladi. Među njima su se nalazile i tri žene.

Bilo mu je drago što devojka pored njega spava.

— Meksikanci su sujeverni — šaputao je stari čovek. — Moramo objasniti ruralesima da imamo veze sa duhovima Sijera Madre. Videćeš da će odmah podviti rep. Veruj mi.

Šta taj stari nitkov nije sve izbrbljao! Stisnuti i oznojeni nije im bilo stalo ni do čega.

Šejn je bacio pogled unaokolo. Te žene su sigurno bile prostitutke u krčmi, a muškarci su verovatno iz Kanterove bande. Bar tako se njemu činilo. Nije bio tu samo taj Anselmo. Svi oni su se znojili i bezvoljno zurili u neku prazninu.

Ne, tako lako Šejn nije želeo da se preda sudbini na milost i nemilost. Još uvek se nadao da će moći da se dogovori sa tekšaškim rendžerima, da će ga oni razumeti zašto je morao da potpiše taj ugovor pošto mu drugo ništa nije bilo preostalo.

Da kaže da je agent Sedme brigade to bi za njega bila smrtna presuda. Osim toga Meksikanci sigurno nisu ni čuli za Sedmu brigadu i upucali bi ga pre nego što uspe da im objasni šta je to. Bolje je da ostane na onome što je prethodno zamislilo.

Možda će uspeti da sve objasni nekom čoveku šta se dogodilo.

Kroz uske, visoke razreze na platnu prodirali su sunčevi zraci u kola.

Išli su najpre prema jugu, a onda su skrenuli na zapad.

Mada je sunce zalazilo vrućina u tom kavezu je bila nepodnošljiva. Vazduh nije prodirao unutra dovoljno i skoro da se više nije moglo da diše. Većina od dvadeset ljudi neprijatno je mirisala. Isto tako i njihova odeća. Bar tako se činilo Šejnu. Zato mu je i bilo prijatno što devojka pored njega miriše na ljubičicu. Nije bila po njegovom ukusu. Bila je mršava, ali ona je ipak bila žena. I on je bio zadovoljan što se ona nalazila pored njega.

Posle mnogo sati kola su stala. Svi su podigli glave kao da su se probudili iz nekog dubokog sna. I devojka je treptala očima. Probudila se.

— Nalazimo se u Hanosu — reče jedan od Meksikanaca.

— Tu je stanica ruralesa.

On i nekoliko drugih muškaraca su se prekrstili.

Devojka se privila uz Šejna i počela da jeca.

Pomilovao ju je po kosi.

— Ne boj se, mala! — rekao je. — Samo se moraš držati onoga što sam ti savetovao.

— Da! — osmehnula se ona zahvalno.

Čuli su se uzvici i komande. Ubrzo su se otvorila i vrata. Ruralesi su stajali pored kola sa puškama spremnim za paljbu.

— Izlazite! — viknuo je jedan od njih. — Napred! Inače biće metaka u telo!

Ljudi su dosta brzo izašli iz kola bez obzira na umor njihovih udova posle dugog putovanja.

Ceo transport sastojao se od četvoro kola koja su pratili pedesetorica ruralesa na konjima. Sada su ruralesi sjahali i terali su zarobljenike iz kola. Poredali su ih u dva reda.

Nalazili su se u nekom zabačenom predelu u kome su prema nebu strčale visoke zgrade za kamen. Nekoliko desetina baraka nalazilo se tu koje su bile ograđene zidom visine čoveka.

Devojka je držala Šejna. Henk Muligan takode.

Stali su u drugi red.

Iz zgrade kamenoloma izašlo je nekoliko viših oficira. Vođa transporta, neki kapetan, prišao ostrim korakom i raspoređivao pukovniku.

Šejn se osvrnuo unaokolo. Agedin nisu povelili sa sobom! Mora da su je negde sakrili. I narednika nigde nije bilo.

Oficiri su koračali napred na čelu sa pukovnikom. Jedan oficir sa rangom komandant i dva čoveka u civilu koračali su iza njega i nešto govorili. Očigledno da su im neki od bandita bili poznati.

Pukovnik je pozvao nekoliko muškaraca iz prvog reda. Prvi od njih bio je onaj Anselmo.

— Šta bi ovo trebalo da znači? — upitao je Šejn Henka Muligana.

Starac je bio prebledio. U njegovim očima ogledao se strah od smrti. Nije mogao da kaže ni reči.

— Zbogom! — promrmljao je čovek ispred Šejna i prekrstio se.

Ubrzo posle toga morao je i Šejn da izade napred.

Pukovnik je zastao. Gledao je Šejna i pitao nešto matorija koji se zatim obratio civilima, a oni su pogledali pažljivo u Šejna. Dugo su ga posmatrali. Šejn se trudio da bude što ravnodušniji. Međutim, stajao je u stavu mirno kako ne bi uvredio pukovnika.

Pukovnik je samo letimično pogledao starog Amerikanca. Krenuo je dalje a njegovi pratilci su išli za njim.

Henk Muligan je zatvorio oči i odahnuo s olakšanjem.

Dvadeset ljudi, među kojima senjor Kantero i dva Amerikanca, bili su pozvani da izađu iz reda. Pukovnik je naredio da ih odmah streljaju.

— Sve? — upitao je komandant.

— Sve! — ciknu pukovnik.

— Sada? — upitao je komandant.

— Sada! — riknu pukovnik.

Odjeknule su komande. Dvadeset ljudi oterano je do zida. Tamo su morali da stanu u red sa licima okrenutim zidu. Za to vreme određeni su ljudi koji će pucati. Sve se dogodilo neverovatno brzo.

Odjeknuli su pucnji i svi su pali na zemlju. Komandant je išao od jednog do drugog upućanog čoveka i tu i tamo ogledao se njegov revolver da nekom prekrati muke.

— Zaštiti me! — stenjala je devojkica. Njeno lepo lice bilo je blede kao krpa a u očima se ogledao strah od smrti.

Šejn je podigao ruke kako bi mogli da mu vide lice na rukama.

Ruke mlade devojkice su drhtale. Skoro da je zaplakala.

— Molim te — preklinjala je ona.

Ali Šejn nije mogao ništa da učini za nju.

Ruralesi su izveli žene iz redova i odveli ih. Muškarci su morali da krenu za njima i preko dvorišta su svi žurili u podrum kamene zgrade. Tamo su im skinute lise i ruralesi ih zaključali u zatvorskim ćelijama. Oko dvanaest ljudi je bilo ugurano u ćeliju.

U toj grupi našli su se Šejn i Henk Muligan i još jedan Amerikanac. Uspeli su nekako da se smeste kako bi mogli da sednu i opruže noge.

Treći čovek zvao se Krej Lorn. Bio je Šejnovih godina i došao je iz južnog Teksasa.

— Da li ste videli da su ubili senjor Kantera? — upitao je on i namrštitio se.

— Pa nismo, valjda slepi! — frknuo je Henk Muligan.

— To je bio jedini čovek koji je mogao da nam pomogne — rekao je Teksasjanin. — Sada smo gotovi. Ako nas ne

ubiju kao one ranije onda nam ne gine osuda na trideset godina prinudnog rada u kamenolomu ili u rudniku uglja.

— Šejn i ja ćemo pobeći! — rekao je Henk Muligan odlučnim glasom. — Mi nemamo šta da izgubimo. Zar ne, Šejne?

— Mi ćemo iskoristiti našu šansu — odvratio je Šejn. — Ako nam se uopšte ukaže.

— Jeste li se osvrnuli i pogledali unaokolo? — upitao je Krej Lorn. — Visok zid i svuda stražari.

— Bar smo se oslobodili tih prokletih lisica za ruke! — rekao je Henk Muligan.

— Umesto toga čučimo ovde u ovom kavezu — rekao je Krej Lorn besno.

— Uz to je do Rio Grande još samo jedan mačji skok — reče stari čovek mirno. — Da li je to tačno, Šejne?

Šejn je ćutao. Da li će još nekog pozvati kao svedoka?

Dvapat dnevno su im davali kašu od prosa. Ponekad je bila jako slana a ponekad zagorela. Uhapšeni su se pomirili sa sudbinom. Bilo im je jasno da kuvar to namerno radi. Uostalom, i on je bio rurales. Znali su ga kada su svraćali ovde na svojim razbojničkim pohodima za senjor Kantera. Sada su im se, izgleda, svetili što su bili tako oholi.

Ljudi su razgovarali o tome kako da se brane. Pošto je senjor Kantero bio mrtav, hteli su svu krivicu da prebace na njega. Koliko je Šejn čuo oni su već preko godinu dana radili za njega i većina su od njega dobijali novac ili su bili naterani da rade za njega. Sada su razmišljali o tome kako su jeftino bili prodati senjor Kanteru.

Dani su prolazili. Pošto su ljudi bili gladni svi razgovori su se vrteli oko hrane.

Život u podzemnoj tamnici je postao mučan. Bilo je sve više svađe koje su se većinom završavale tučama.

Šejn, Henk Muligan i Krej Lorn su ostali jedan pored drugog i tako predstavljali jednu celinu i niko se nije usudio da ih napadne.

Dva starija Meksikanca su podlegli naporima putovanja. Jedan je umro uveče, a drugi se preselio na onaj svet nekoliko sati posle njega a da oni pored njega to nisu ni primetili.

Ruralesi su ujutru izneli mrtve.

Ljudi nisu tugovali. Sada će biti više mesta!

Šejn je u toj polutami izgubio osećaj vremena.

Počela su saslušanja. Naipre su na redu bili Meksikanci i od njih se samo svaki drugi vraćao natrag.

Strelijanja su se vršila ujutru. Ljudi koji su se vraćali u ćelije bili su osuđeni na trideset godina prinudnog rada. Ali oni su to prihvatili kao pomilovanje. Bili su glasni i veseli. Ostali su bili tihi i povučeni u sebe očekujući kada će biti pozvani.

Sa četiri Meksikanca u ćeliji su se nalazili još i tri Amerikance koji su čekali na red.

Krej Lorn je bio prvi. Nije se vratio.

— Svaki drugi! To se lako moglo primetiti.

Taj drugi ovog puta nije bio Šejn nego Henk Muligan.

— Trideset godina! — riknuo je on oduševljeno kada se vratio u celiju. Meksikanci su skočili i zagrlili ga. Počeli su da igraju.

Sejn je morao da čeka.

Idućeg jutra odjeknuli su ponovo pucnji.

— Krej Lorn — rekao je Muligan i prekrstio se.

Dva sata kasnije pozvali su Šejna.

Skoro celu noć mu je Henk Muligan pričao o svom saslušanju.

Sejn je bio smislio nešto drugo. Kao poslednji imao je jako malo šansi da izvuče živu glavu.

Saslušanje i suđenje bili su u jednoj velikoj dvorani na prvom spratu.

Sejn je odmah primetio da nema nijednog teksaškog rendžera i bio je razočaran.

Sa meksikanskom zastavom iza leđa sedeo je jedan stari komandant iza stola prekrivenog zelenim platnom. Pored njega je sedeo jedan policajac. Tumač, kako mu je ispričao Henk Muligan.

— Ti se zoveš Šejn — rekao je komandant. — Da li me razumeš ili treba da se prevodi?

— Razumem vas, senjor komandante — odgovorio je Šejn na španskom.

Komandant je podigao pogled.

Šejn je odahnuo kada je na stolu video ugovor koji je potpisao u zatvoru sa senjor Kanterom.

— Sedi! — rekao je komandant.

Šejn je seo sa šeširom u ruci.

— Koliko meksikanskih pilića si pojeo? — upita komandant i isceri se. — Mislim na ukradene. Osim toga, koliko si meksikanskih devojaka silovao?

Šejn je odmahnuo glavom i uperio prst prema ugovoru.

— Pročitajte datum, senjor komandante. Već drugog dana otkad sam stigao uhapsili su me ruralesi. Šta sam mogao da učinim za nekoliko časova?

Osmehnuo se i zabacio glavu nazad.

Komandant se nagnuo napred. Kucnuo je prstom po ugovoru.

— Njega sigurno nisi potpisao dobrovoljno? — upitao je on.

— Izbila je tuča u krčmi. Radilo se o jednoj devojci. Sve su to mislili Kanterovi ljudi. Idućeg jutra probudio sam se u jednoj ćeliji policijske stanice u Ciudad Huarezu. Bio sam opljačkan. Trebalo je da platim tri hiljade dolara.

— I ti ih nisi imao?

— Nisam — reče Šejn. Prevrnuo je džepove. — Odakle mi?

— A onda je došao senjor Kantero i ponudio da plati za tebe, zar ne?

— Ako potpišem ugovor i ja sam ga i potpisao. Dva sata kasnije bio sam slobodan.

Komandant ga je posmatrao pod ugljivo.

— Šta misliš, koliko sam takvih priča čuo zadnjih dana? Toliko često da mi je do grla doslo. Vi ste se dogovorili. Svi

jašu u istom sedlu. Ne izgleda da nisi pametan. Bio si u El Proveniru, Los Papalotesu, onamo u Marfi i Oresidiju kada ste napali rančeve. Za to ima svedoka.

— To ne može biti! — odvratio je Šejn. — Kada se to dogodilo?

Komandant mu je pročitao datume. Bilo je to sve pre nekonce nedelja i pre nekoliko meseci.

Šejn je odmahnuo glavom.

— Bio sam u Hermosilju. Pročitajte ugovor. Obratite pažnju na datum.

— Hermosiljo? Da, da. A šta si radio u tom mestu?

— Radio sam na jednoj hacijendi. Ja se pomalo razumem u stočarstvo.

Šta je tamo stvarno radio nije hteo da oda.

— Da te pomilujemo?

— Nel! Zašto pomilovanje? Ja nisam jahao za Kantera. Prema tome treba da me oslobodite.

Komandant se grohotom smejao. Pridružio mu se i policajac a i stražari iza Šejna.

— Pomilovanje je kugla u čelo — rekao je komandant. — Dobićeš je sutra rano ujutru.

Šejnu je zastala knedla u grlu.

Komandant je uzeo čekić koji se nalazio ispred njega i udario njime po stolu.

— Ustani!

Šejn je ustao. Noge su mu bile teške kao olovo.

— Pošto si ti jedan nepopravljivi pasji sin i pošto moraš da razmisliš o svojim sramnim delima...

— O kojim sramnim delima, senjor komandante? — prekide ga visoki Šejn.

U očima komandanta sevnule su munje.

— ...osudujem te na pedeset godina prinudnog rada.

Pedeset godina! To je bilo prvi put među ljudima u čeliji. Uprkos tome Šejn se nije bunio i podigao je ruke kada je ušao u čeliju.

— Pedeset godina, mučadžos! — viknuo je on. Ostao je živ! Nije mu izrečena smrtna kazna.

Ostalo ih je još osamnaest. Šejn, Henk Muligan i još šesnaest Meksikanaca.

Stanica ruralesa nije bila pogodna za prinudan rad. Jedan čitav eskadron i dvojica kola bili su spremni da odvezu kažnjenike.

Šejn se osvrnuo na sve strane. Ali, nijednog teksaškog rendžera nigde nije bilo. Gde li je Agedin? Gde je ta mala, nežna devojka?

Deset ljudi moralo je da se smesti u jednim kolima. Oni su bili dobro raspoloženi.

— Svuda se peče hleb! — uzviknuo je Henk Muligan i potapšao Šejna po ramenu. — Ako budemo morali da radimo onda će nam skinuti lisice sa ruku. A to je već nekakav put u slobodu. Samo je đavolski teško pronaći tu stazu koja će nas odvesti u život i cvetne livade.

Odjednom je Šejn osetio da mu je taj stari čovek simpatičan.

Kola su išla kroz grad prema zapadu. Pratio ih je topot kopita konja pratilaca.

Danima se kolona kretala prema zapadu. Put je vijugao preko serpentina sve više i više prema obroncima ogromne planine Sijera Madre. Put je bio koš. Zatvorenici su se drмали ceo dan. Od izlaska do zalaska sunca. Sada već niko ništa nije govorio. Gledali su nemo u pokrivač kola i znojili se.

Ovde je hrana bila bolja nego u zatvoru stanice. Nije bila naročito obilna ali su jela bila ukusna. Ako je neko hteo da napusti kola na desetak minuta to mu je bilo dozvoljeno. Naravno uz strogu kontrolu. Bekstvo iz transporta je stvarno bilo nemoguće.

Cetrnaest dana su ruralesi putovali sa zatvorenicima.

Kolona je najzad stala. Stigli su kuda su krenuli.

Našli su se u jednom širokom kamenolomu. Na svim obroncima brda nalazili su se zatvorenici koji su radili. Moglo ih je biti oko tri stotine. Bar tako je procenio Šejn.

Logor se nalazio u podnožju zapadnog obronka. Tu su se nalazile barke. Visoka ograda od bodljikave žice okruživala je ceo predeo. Čulo se lajanje pasa.

Novodošli su morali u dvostrukim redovima da priđu logorskoj kapiji.

I Henk Muligan se osvrnuo na sve strane.

Razočarao se. Stene unaokolo bile su nesavladive. Prolaz na istoku bio je tako uzan da bi jedva dvojica kola mogla da se mimođu. Naravno, tu su bile i straže.

— Šejne! — doviknuo je Henk Muligan kreštavim glasom. — Oдавде ni ptica ne može da pobegne.

I Šejn je tako mislio. Ali, nadu ne treba nikada izgubiti.

— E, onda ćemo ti i ja biti prvi kojima je to uspeło, Henk.

U očima Henka Muligana sevnula je nada.

— Zar ti stvarno misliš tako, Šejne? — upita on.

— Ono što sam rekao, rekao sam, Henk.

Stražari i nadzornici su bili u civilnom odelu. Šejn je očekivao da su to vojnici ili policajci.

Jedan od uhapšenih Meksikanaca im je objasnio.

— Ovo je carstvo El Pastorada. Šef stanice ruralesa u Hanosu nas je prodao. Sada mi pripadamo njemu.

— Kamen? — upita Henk Muligan. — Čemu to? Pa transport preko takvog puta nije moguć!

Meksikanac se osmehnulo.

— Kamenje! — rekao je on s podsmehom. — To kamenje uopšte nije važno. Zlato, hombres. Mi ovde u Sijera Madre tražimo zlato za El Pastorada.

Šejn se namrštio. Zlato u planini Sijera Madre! Koliko puta je čuo o tome! Upoznao je mnoge ljude, Meksikance i Amerikance, koji su tražili zlato u gudurama ove planine. Nije čuo da ga je neko pronašao.

— Zar ovde ima zlata? — upitao je Henk Muligan vrteći sumnjivo glavom.

Meksikanac se nasmejao.

— Može biti da ga ima — odgovorio je on. — El Pastorada plaća život na visokoj nozi službenicima i oficirima u pro-

vinciji. On je jako bogat čovek, a u stvari je guverner. Njegova reč je zakon za ostale.

— Da li ti njega poznaješ? — upitao je Muligan radoznalo. — Kako izgleda? Kakav je to čovek?

— On nije čovek, on je đavo. Sada vam je jasno kako on izgleda. Ali, smirite se. Ovde ga niko nikada nije video. Izgleda da on živi na nekoj velikoj hacijendi kao kralj. Tako se priča.

Njegove reči su bile prekinute jer se kapija otvorila.

Zatvorenici su krenuli napred. Stražari sa revolverima u rukama, bičevima i psima zatvorili su ulaz uhapšenim ljudima. Ruralesi su prihvatili uhapšene. Skinula su im lisice sa ruku. Već sledećeg trenutka zatvorenici se više nisu nalazili pod zaštitom države već su bili u carstvu pakla El Pastorada.

— Slušajte svi! — viknuo je neki visoki momak. — Ja se brinem za red u logoru. Ako neko pokuša da pobegne biće ubijen na licu mesta. Ko se ogreši o logorsku disciplinu biće ubijen. Ko odbija da radi biće ubijen. Ko odbije da izvrši naredbu svoga stražara koji vodi brigu nad njim biće ubijen. Ko...

Ne samo bekstvo, pljačka i svađa i ostalo se kažnjavalo tako što su zatvorenike jednostavno upucavali. Naravno, ubijali su ih i motkama, pogotovu ako neko od zatvorenika ukrade makar i gram zlata.

Zatvorenici su slušali namrštena lica.

Posle toga su raspoređeni u pojedine komande. Stražari su ih odveli u prostorije gde će biti smešteni.

Ljudima je bilo jasno da su dospeli u pakao. Trideset godina, pa to je večnost. Jedino je Šejn imao „prednost”. On je osuđen na pedeset godina.

Život teče dalje. Već jedan sat kasnije su prionuli poslu u odelima osuđenika.

Šejn, Henk Muligan i čentvorica Meksikanaca nalazili su se zajedno u jednoj grupi. Njihov nadzornik-čuvar bio je čovek koji se zvao Kosta. Njegov pas se odazivao na ime Gonzales.

— Teško onom ko razgovara o njemu a zaboravi njegovo ime, tome će poderati pola zadnjice — objasnio je Kosta. On je bio suvonjav čovek pedesetih godina. Njegov pas je bio vučjak veličine čoveka.

Pas koji je stajao pored njega škljocnuo je zubima.

Kostina grupa morala je da prenese jednu veliku kamenu ploču preko doline. Zajedno sa polugama za razbijanje kamena, kukama i čekićima.

Šejn je gurnuo jednu polugu Henku u ruke i uzeo veliki čekić. Uostalom, Henk Muligan je već bio star čovek.

Kopalo se i radilo od izlaska do zalaska sunca.

— Mi smo ovde živi zakopani, Šejne — rekao je Henk kada su posle večere legli na dvostruki drveni krevet. — Mi smo zaista dospeli u pakao. Ne mogu više da držim tu polugu i da gledam kako ti tim teškim čekićem razbijaš kamenje.

— Nemoj time još da razbijaš svoju glavu — odvratio

je Šejn. — I iz pakla postoje putevi. Kako bi đavo inače izlazio i ulazio!

Noć je prošla brzo.

Kada je sunce na istoku promolilo svoju žutu glavu zatvorenici su već bili na poslu. Radilo se na sve strane.

Jelo nije bilo sasvim ograničeno ali nije bilo dobro.

Pedeset godina! Šejn nije imao nameru da ostane nijednu jedinu. Sve njegove misli bile su okrenute prema bekstvu. Ništa ga drugo nije zanimalo. Bekstvo može uspeti samo nekom snažnom čoveku. Bilo je potrebno samo da pogleda te ljude koji godinama rade ovde. Oni nikako ne bi mogli da pobegnu jer jednostavno nemaju snage za to.

Snaga Henka Muligana je brzo slabila. Znači, mora se preduzeti nešto što pre.

III

Ujutru pre nego što krenu na posao prebrojavali su ih. Uveče isto tako kada se vrate s posla. To večernje prebrojavanje je trajalo duže pošto su i stražari bili umorni od dugog dana.

Šejn je bio već četrnaest dana u logoru kada su se stražari prilikom večernjeg prebrojavanja uzbudili.

Izgleda da su nedostajala dva čoveka.

Stražari kao da nisu mogli poverovati svojim očima da je to moguće. Brojali su ponovo, U međuvremenu je brojao i glavni nadzornik lično. Bio je to jedan snažan debeo čovek. Bilo se već smrklo kada je on poslednji put prošao kroz redove.

Ostalo se pri tome. Dvojica zatvorenika su nestala.

Jedna grupa stražara sa psima se vratila. Ti odbegli nitkovi su se mogli sakriti samo negde između stena. Stražari na kapiji su se kleli da nikog od zatvorenika nisu propustili.

Celu noć su zatvorenici morali tako da stoje u četiri reda.

U osvit zore stražari su se vratili. Jedan od njih se gore survao sa stene i nestao u provaliji. I dva psa su nespreno upala u rupe i polomili noge. Morali su da ih upucaju da im prekrate muke. Oni nisu doneli samo mrtvog stražara i upucane pse, nego i odbegle zatvorenike. Bila su to dvojica Meksikanaca koji su uspeali da savladaju vrhove na zapadu ali nisu imali snage da nastave dalje.

Stariji hombre imao je brkove i iscrpljeno koščato telo. Drugi sa bradom, mršav i iscrpljen. Odmah su ih streljali. Prvo jednog a zatim drugog. Naravno, to se dogodilo pred očima svih ostalih zatvorenika.

Doručkovali su i krenuli na posao.

Henk Muligan se naslonio na gvozdenu šipku.

— Možda je to sudbina — rekao je on tužnim glasom. — Mi ćemo ipak uspeti da umaknemo oдавде, Šejne. Ne gubi nadu. Sve će ovo za nas biti prošlost. Teška, naporna i mračna. Ali, ipak će to biti prošlost!

Šejn je prestao da radi.

— Moramo uspeti, Henk! — rekao je on. — Pa dvojica su dobro išli ali su napravili mnogo grešaka.

Henk Muligan ga je zbunjeno gledao.

— Mora se to mnogo bolje pripremiti — reče Šejn. — Mora se tačno znati gde i kako! I, kad se jednom nešto ugovori onda odstupanja nema, prijatelju moj.

Henk ga je gledao.

— Misliš li da ćeš ti to bolje uraditi nego ona dvojica jadnika koje su upucali? — upita.

— Mnogo bolje, sigurno! — odvrati Šejn.

— Hej, vas dvojica tamo! — viknu jedan nadzornik. — Treba li da pošaljemo Gonzalesa!

Šejn je podigao čekić.

— Gonzales može mirno da čuči dalje. Mi nastavljamo sa radom.

Udario je snažno polugom i napravio rupu u steni. Podigao je veliku kamenu ploču i prevrnuo je. Ispod nje nije bilo zlata.

Zajedno su odgurnuli stenu ustranu.

Nadzornik je prišao sa svojim psom i zagledao tlo.

— Nema zlata! — rekao je Šejn.

— I ja to vidim! — frknuo je nadzornik. — Kopajte dalje!

— To je besmisleno — reče Šejn. — Ovde mi nećemo naći zlato, senjor.

— Ti se razumeš u to?

Šejn se iscerio i pokazao čekićem uvis.

— Tamo gore — objasnio je on — gde se nalaze tri breze je pesak koga je vetar naneo sa stena. Ispod njega može sigurno da se nađe zlato. Ako se jedan deo prelije u moj džep, ja bih pokušao.

Ako zatvorenici nađu zlato onda i nadzornici dobijaju premije.

Šejn nije mislio na to. Bilo mu je stalo do lakšeg posla.

Nadzornik je pogledao breze.

— Napred! — naredio je on. — Pođite svi za mnom!

Četvorica Meksikanaca, Šejn i Henk Muligan su krenuli za njim. Svi su bili zadovoljni što će teške čekiće i gvozdene šipke zameniti lopatama i ašovima.

Kada je pala prva breza tamo gde je bilo njeno korenje ukazalo se zlato. Čudo se dogodilo. Otkrili su zlatnu žilu.

— Čoveče, Šejne! Tvoj nos! — viknuo je nadzornik oduševljeno. Opalio je metak u vazduh.

Odmah je došla komanda kopača zlata. To su bili odabrani i odgovorni zatvorenici. Kao mravi bacili su se oni na zlato. Nadzornik je dao Šejnu jednu plavu metalnu zvezdu.

— Odvedi grupu u kuhinju i traži posebnu porciju. Vi ste svi slobodni za danas!

Šejn je odveo ljude u logor. Nadzornik je ostao da vidi koliko zlata će ljudi iskopati kako bi znao kolika će biti njegova premija.

Ušli su u kuhinju. Šejn je stavio metalnu zvezdu na sto. Ljudi su mogli da jedu koliko god su hteli.

— Ti si za El Pastorada našao čitavo bogatstvo, Šejne! — kukao je Henk Muligan kada su nešto kasnije ležali na drvenom krevetu. — A šta je ostalo nama? Pun stomak. Ništa više. A mogli smo svi da se obogatimo. Ti, ja i četvorica Meksikanaca pa čak i nadzornik sa tom prokletom džukelom. Sve će to strpati u džep taj nitkov El Pastorado, a nama neće dati nijedan grumen zlata. Zašto si tom kurvinom sinu rekao da se zlato nalazi ispod breza? Ako si znao trebalo je da čutiš i da žuti metal ostane tamo gde se i nalazio.

— Pričekaj, Henk — rekao je Šejn sanjivo. — Laku noć.

*

Idućeg jutra glavni nadzornik pozvao je Šejna kod sebe. Kosta je stajao pored njega sa svojim psom.

Debeli čovek je gledao u Šejna i smeškao se.

— Kako si znao da se ispod breza nalazi zlato?

Šejn je razvukao lice u osmeh.

— Hajde, počni već jednom da pričaš! — kazao je Kosta.

— Kada je ono tamo zakopano ti nisi bio tu.

— Ne znam — odgovorio je Šejn. — Imam osećaj za to.

— Kako si s tim osećajem stigao ovamo? — upitao je glavni nadzornik. — Ti si mogao postati bogat čovek.

Šejn je slegao ramenima.

— Taj osećaj se često javlja 'kod mene u životu.' Jednom u Montani sam se trgao i razmislio. Odlučio sam da tražim zlato. Prošao sa unaokolo kada sam u daljini otkrio jedno brdo. Unutrašnji glas mi je rekao: „Kreni onamo mladiću!”

— I? — upitao je glavni nadzornik radoznalo.

— Došao sam suviše kasno. Drugi su već bili tu i kopali zlato. Mene su najurili.

— Onda si se okanio toga da tražiš zlato? — upitao je Kosta radoznalo.

— Krenuo sam dalje — objasnio je Šejn. — Međutim, glas se nije javio. Trudio sam se, ali ništa. Tek nekoliko nedelja kasnije zazujalo mi je u glavi. Odmah sam znao. Zlato je u blizini.

— I gde je bilo? — upitao je glavni nadzornik.

— U jednom burdelju — objasnio je Šejn. — Nalazilo se na gornjem spratu jedne kuće u Santa Feu. U prizemlju se nalazila banka.

Iscerili su se obojica.

— U trezoru se nalazilo zlata za dvadeset hiljada dolara — rekao je Šejn.

— Možda su oni tebi to pokazali samo zato što si ih molio — rekao je glavni nadzornik.

— Ja sam to zlato uzeo — tvrdio je Šejn. — A uz to sam uzeo i četrdeset hiljada u papiru. Tako sam došao u Meksiko.

— To je samo nos — rekao je Kosta. — Sve to moramo ispitati. Možda i nije tačno.

— Videćemo — rekao je glavni nadzornik blagim glasom.

— Zasada si oslobođen rada. Prodi ovde kroz dolinu i poku-

šaj da čuješ glas koji će ti reći gde se nalazi zlato. Odmah ćeš javiti meni.

Nema više napornog rada, a Šejn je sada mogao slobodno da se kreće! To svakako nije značilo da može da umakne iz logora tako lako. Pri tom nije mislio samo na sebe nego i Henka Muligana kome je teško padao rad u ovoj stenovitoj kotlini sa ubitačnom klimom.

— Bolje bi bilo da uzmem alat i da pretražim stene — rekao je Šejn. — Ja ću odmah javiti kad čujem glas i pronadem zlato. Ali samo onda kad budem siguran da sam ga pronašao.

— Daj mu ono što traži, Kosta!

— Posao bi mi olakšao jedan pomoćnik.

— Slažem se. Samo ti nadi zlato. Možeš se penjati i preko ograde ali moraš se javiti stražaru i da mu kažeš kada ćeš se vratiti.

— Samo se po sebi razume da će biti tako, senjore.

Šejn se vratio u stroj. Svi su krenuli. Ostali su samo Šejn i Henk Muligan.

— Uхватimo maglu još danas, Šejne! — predložio je Henk. — Šejne, to je naša šansa.

— Samo se ti smiri, Henk — opomenuo ga je Šejn. — Poćemo alat sa sobom. Nešto lako. Zatim ćemo protegnuti noge i pokušati da ocenimo položaj.

Sa pijucima i čekićima prošli su oni zatim pored gomile ljudi koji su uporno kopali.

Šejn nije preterivao. Najpre je sa Henkom obišao ceo unutrašnji prostor sve do stražara. Kada je interesovanje čuvara reda popustilo seli su u senku pored jedne stene.

— Nešto sam posmatrao ceo dan, Henk — reče Šejn dok je ostavljao alat. Ispružio je noge. — Iz ove kotline ne može se pobeći ako nema bar dva dana prednosti. Ali, nemoguće je postići tu prednost. Moramo da ih uverimo da tražimo zlato izvan kotline.

— A kako ćeš to uspeti?

— Pogledaj onamo pravo prema zapadu!

Henk Muligan je okrenuo glavu.

— Da, gledam — reče on. — Šta tamo ima? Ja vidim samo stene i brda.

— Stena koja se nalazi baš ispred tvog nosa sa ravnim vrhom! Vidiš li je?

— Da, vidim je. Ali Šejne! Dotle ima najmanje deset milja.

— Kad se traži zlato onda ništa nije daleko, zar ne? — upitao je Šejn i iscerio se.

Henk Muligan je podigao glavu.

— Nije važno — umirivao ga je Šejn. — Mi ćemo još dva, tri dana da se movamo kroz kotlinu. Na taj način ćemo dobro upoznati ovu oblast. To će biti jako korisno za nas.

Henk Muligan se češao po glavi. Međutim, dalje nije postavljao pitanja. Šejn je našao zlato. Jednostavno svojim nosom. I sada se oni nenaoružani penju uz te stene dok ostali zatvorenici moraju da kopaju pod nadzorom svojih stražara. Bila je to prednost o kojoj nije mogao ni da sanja.

Posle sat vremena krenuli su dalje. Kratko pre zalaska sunca Šejn je krenuo dole. Udesio je to tako da sretnu Kostu sa njegovom grupom.

Kosta se iscerio i odmah se videlo da je nestrpljivo čekao njihov dolazak. Očigledno je bilo to da on očekuje korist ako nešto njih dvojica pronađu. Bez obzira kako. On je izgleda dobio posebnu naklonost glavnog nadzornika.

Šejn je ustao. Okrenuo se na sve strane i osmotrio okolinu. Zatim je mahnuo Kosti da dođe malo u stranu.

— Znae šta, Kosta — šaputao je on u poverenju da ostali ne bi čuli. — Još dok smo radili tamo gore na zapadnoj strani na kamenoj ploči osetio sam glas koji mi je rekao da krenem tamo.

Kosta je gledao u pravcu koji mu je pokazao Šejn. Trepćao je očima.

— Zlato? — upitao je on sa sumnjom u očima.

Šejn je klimnuo glavom i još jednom pokazao rukom.

— Sedeo sam tamo gore čitav sat i posmatrao stenu na zapadu.

— I? — upitao je Kosta nestrpljivo.

— Ako bih mogao da odem odavde s nekim pomilovanjem onda će se čuti unutrašnji glas u meni. Da li me razumete?

— To ne može! — reče Kosta.

Šejn je slegao ramenima. Mahnuo je rukom Muliganu i krenuo s njim dalje.

— Hej, misliš li da će on tako lako nasesti? — upitao je Muligan.

— Nadajmo se da će biti tako — rekao je Šejn.

— Ti misliš da je on gramziv i da nas tera da nademo zlato koje će on prigrabiti?

— Po čemu se taj nastojnik razlikuje od nas? — pitao se visoki Šejn. — Ako bolje razmislimo oni su isto tako jadni kao i zatvorenici. Ako neko od njih ima šansu da postane bogataš onda će najpre morati da napusti posao ovde. Kako?

— Najpre ti moraš naći zlato, Šejne. A onda će taj nitkov znati kako to ide dalje.

IV

Kosta je uzeo kuku u ruku. Bez reči je gledao u glavnog nadzornika. Šejnu je odmah bilo jasno da glavni nadzornik želi da prigrabi to zlato za sebe.

Već idućeg jutra Kosta je došao u baraku i probudio Šejna pre vremena.

— Dođi — prošaputao je on. — Čeka te Baranka.

Šejn je ustao i obukao čizme.

— O čemu se radi? — upitao je on mada je već znao šta će se dogoditi.

Kosta je stavio prijateljski svoju ruku na njegovo rame.

— Malo ćemo pogledati stenu izbliza. Šejne

Šejn se okrenuo na drugu stranu i povukao Muligana za ruku

— Samo ti, ne i on! — frknuo je Kosta.

— On je moj odjek! — reče Sejn mirno. — Ustaj, Henk! Brzo!

— Šta je sada? — mrmljao je Henk pospano.

— Nemoj mnogo da se raspituješ, nego požuri!

— Kakav sad odjek? — upita Kosta. — Baranka želi da vidi samo tebe.

— Kada sam pomislio da se zlato nalazi ispod breza stavio sam ruku na njegovo rame — prošaputao je Sejn. — Zar niste to videli? A danas...

— Dosta — prosikta Kosta. Okrenuo se unaokolo. Ljudi su spavali kao zaklani. — Neka. Ali da požuri.

— Hajde, Henk! — prošaputao je Sejn.

Krenuli su jedan za drugim i ubrzo su izašli iz barake.

Kosta ih je izveo iz logora. Kapija se otvorila.

Baranka, glavni nadzornik stanovao je u najvećoj baraci. Kosta je kucnuo i ušao s njima unutra.

Glavni nadzornik je sedeo za stolom. Bio je obučen. U njegovom krevetu je ležala neka žena. Videla joj se samo crna kosa.

— A šta ovaj traži ovde? — upitao je glavni nadzornik i pokazao rukom na Henka Muligana.

— On je njegov odjek — odgovorio je Kosta. — Ja sam to video. Kada je Šejn rekao da se zlato nalazi ispod breza njegova ruka se nalazila na ramenu tog čoveka.

— Ne tako glasno — opomenuo ih je glavni nadzornik i pogledao krevet gde se nalazila žena. Zatim je ustao i odmerio Henka i Šejna od glave do pete.

— Glas se još nije javio. Ali se javio osećaj kao onda u Montani — tvrdio je Šejn. — Moram da se približim mestu.

Baranka se iscerio. Stavio je ruke na leđa i okrenuo se.

— Onda krenite na put — rekao je. — Ako nađete zlato onda ćete biti slobodni ljudi. To vam ja obećavam.

— Trudiću se — uveravao ga je Šejn.

— To bih ti i savetovao, pasji sine — rekao je Baranka prijateljski. — Kada ćeš osetiti zlato, kada se popneš na vrh brda ili će to biti ranije?

— Već znam kuda treba da krenem — tvrdio je Sejn. Mislim, Dakle, treba samo da pronadem mesto sa Henkom. Mislim, kada on ide pored mene...

— Meni nije važno kada će to biti — prekide ga Baranka. — Samo, držite se toga da ćete ga pronaći!

Šejn je to obećao.

— Kosta! Povedi svoga psa i nestani sa ovim kučkinim sinovima.

Time su bili otpušteni.

Kosta je bio sve pripremio. Jedna kola sa dve mazge nalazila su se iza barake. Kosta se pobrinuo o tome da tu bude sav potrebni alat kao i hrana.

Šejn je seo na kola, pored psa. Kosta i Henk su seli na kočijaševo sedište. Tamo se nalazila i Kostina puška. On ju je uzeo i naredio Henku da uzme uzde i bič.

Henku nije bilo potrebno da se kaže dvaput. Kola su odmah krenula. Kosta mu je pokazivao pravac.

Sunce se pojavilo. Šejn je dremao. Pas pored njega je spavao.

Šejn se trgao i ustao. Kola su iznenada stala. Henk Muligan je bio obavio uzde oko Kostinog vrata i davio ga.

Kosta se očajnički branio i kada je osetio da je na izmaku snaga i da će se onesvestiti potegao je revolver

Medutim, Šejn je već bio tu i istrgao mu oružje iz ruke.

Kosta ga je gledao raširenih zenica. U njegovim očima jasno se videlo da moli za pomoć. Zatim je zatvorio oči i pao na klupu.

— Dosta je! — reče Šejn.

— Šta? — upita Henk kao da ne veruje u ono što je čuo.

— Ja ću ga ubiti! Zatim ćemo upucati psa i zakopaćemo ih.

Šejn je prišao i oslobodio Kostu užeta koje mu je stezalo grlo.

— Nećemo našu slobodu platiti jednim ubistvom — rekao je on mirno. — To uopšte nije potrebno.

— Kasnije ćeš se zbog toga pokajati — frknuo je Henk.

— Ne možemo stalno da stražarimo pored njega. On će pobeći i odaće nas. Čim se probudi napuđaće svog psa na nas.

— Znaš li ti gde se mi nalazimo?

— Ne.

— Eto vidiš. Ali on zna. Veži ga pre nego što se probudi iz nesvesti.

U kolima se nalazilo jedno uže. Šejn mu je dobacio klupče. Pas nije reagovao.

Nije napao ni onda kada su Kostu stavljali u kola.

Šejn je skočio do Henka i uzeo mu Kostinu pušku. Bio je to jedan stari francuski model karabina.

— Bolje nego ništa — smejao se on.

— Kod tebe je i njegov revolver — reče Henk.

— Rekao sam, bolje išta nego ništa. Teraj dalje!

Henk Muligan je uzeo uzde u ruke i mazge su odmah krenule.

— A kuda?

— Eto vidiš! To bi Kosta mogao da nam kaže.

Šejn se osvrnuo unaokolo. Nadzornik je polako dolazio sebi. Šejn je sačekao da mu se pogled razbistri

— Žao mi je, Kosta — rekao je on. — Godinama sam učio i shvatio sam da se u kritičnim situacijama mora upotrebiti svako sredstvo.

— Ti si poludeo, Šejne! Zna li vi gde se mi nalazimo? — dahtao je Kosta besno.

— Zaključićemo pakt između sebe — reče Šejn. — Ti ćeš nama pokazati put do granice, a mi ćemo ostaviti u životu tebe i tvoga psa. Šta kažeš na to?

— Šta da kažem? Morate se vratiti natrag. Proći ćete pored logora El Pastorado. Drugog puta nema.

Henk je hteo da zaustavi kola. Ipak, Šejn mu je naredio da vozi dalje.

— U pravu si, Kosta. To ne ide! Moraš naći neki drugi put. On ne mora biti onaj najkraći. Mi se ne žurimo.

— Odveo bih vas u pakao! — ciknuo je Kosta — U pakao!

— Šta sam ti rekao? — frknu Henk Muligan. — Taj kurvin sin će nam biti samo teret!

— Samo polako. Pazi na put! — rekao je Šejn. Podigao je pušku i okrenuo cev prema Kostinoj glavi. — Predložio sam ti ugovor. Ako ne pristaješ onda kaži sam imam li razloga da te ostavim u životu?

Kosta je gledao u njega.

— Moramo da idemo na jug! — rekao je Kosta kreštavim glasom.

Šejn je ostavio pušku iz ruke. Sunce se nalazilo baš iznad njih.

— Jesi li čuo Henk! Vozi dalje.

— Gladan sam! — doviknuo je Henk.

Šejn je ustao i prebacio se preko ograde kočijaševog sedišta u kola.

— Gonzales, napadni! — ciknuo je Kosta.

Šejn je umakao dlakavom čudovištu na taj način što je skočio iz kola. Lanac je sprečio životinju da skoči za njim.

Šejn je pao na leđa.

Henk Muligan je zaustavio mazge i bičem počeo da tuče psa koji je cvileo i pokušavao da izbegne udarce.

— Prestani, Henk! — riknuo je Šejn.

Šejn je ustao, uzeo revolver u ruku i prišao kolima.

— Kosta, ako to još jednom pokušaš ja ću ga upucati!

— Budi miran, Gonzalese — naredio je Kosta. — To je moj prijatelj.

Pas je legao i stavio njušku između šapa.

Henk Muligan je poterao kola dalje.

— Baranka će nam dati četiri ili pet dana — rekao je Kosta. — Ne želim mnogo zlata, Šejne. Samo jedan deo.

— Nema zlata — rekao je Šejn. — To sam ja samo izmislio.

— Baranka će sigurno pretpostaviti da ću ja zajedno sa vama naći zlato i da ću odmagliti sa vama u nepoznatom pravcu — kazao je Kosta.

Pas je cvilio.

— To je jedan od razloga da nam pomogneš — odvratio je Šejn.

Vozili su se na jug. Ona stena je bila nekoliko milja ispred njih kada je sunce počelo da zalazi.

— Nemojte da više mučimo mazge! Dosta je za danas! — rekao je Šejn.

Henk je zaustavio kola. Pogledao je sa čežnjom u stenu.

— Zar stvarno tamo nema zlata, Šejne?

Šejn ga je potapšao po ramenu.

Nasmejali su se. Međutim, odjednom su se trgli. Čuli su se pucnji iz jedne klisure.

Nalazili su se u senci jedne stene. Zato nije bilo potrebno da se boje da će ih neko otkriti.

— Ljudi su kao vaške — rekao je Henk. — Ima ih svuda. Čak i u Sjevera Madre. Mislio sam da smo mi ovde sami.

Videli su šest jahača. Jedan je jahač napred, a ostali za njim. Razdaljina je iznosila pola milje. Uputili su se prema predelu koji je bio obrastao žbunjem. Uskoro su nestali.

— Ispregni mazge — reče Šejn — Zatim se pobrini o jelu.

Šejn je skinuo Kostu iz kola. Pomogao mu je da sedne i vezao ga čvrsto za zadnji točak.

Pas je zavijao.

— I ti ćeš dobiti nešto da jedeš — reče Šejn. Otvorio je džak sa hranom i bacio psu parče pečenog mesa i komad hleba.

Za vreme jela su odvezali Kostu.

— Vi ćete se kajati zbog ovoga — rekao je Kosta žvaćući.

— Razmislite ponovo o svenju. Odvezaćete me, vratitićete mi oružje i onda ujutro rano idemo do one stene. Time će stvar biti zaboravljena. Ja vam obećavam. Baranki neću reći nijednu reč o ovome.

— Tamo preko nema zlata — kazao je Henk. — To je Šejn izmislio da bismo pobešli. Je li tako Šejne?

Šejn klimnu glavom.

— Vi znate šta vas čeka! Bićete išibani. Ja sam već četiri godine u logoru — bio je odlučan Kosta. — Za to vreme nikome nije uspelo da pobjegne. Mnogi su pokušali. Svi oni sada leže na groblju pored logora sa razbijenim lobanjama.

— Naša prednost je dovoljno velika — iscerio se Henk. — Oni ne mogu da nas stignu, zar ne Šejne?

Šejn je sumnjičavo klimnuo glavom.

— Ja ne poznajem Sijeru — opomenuo ih je Kosta.

— Pa mi smo te samo zato ostavili živog da nam pokažeš put! Zar ne, Šejne? — uzviknuo je Henk.

— Da!

Pojeli su svoje sledovanje. Pao je mrak. Posle večeri vezali su Kostu za kola. Šejn je doveo psa i vezao ga na drugoj strani.

— Hoćemo li držati stražu? — upitao je Henk Muligan.

— Naravno!

— Ja ću biti prvi?

— Kako ti želiš — odgovorio je Šejn.

Henk je preuzeo stražu, a Šejn je legao u kola. Posle ponoći Henk ga je probudio i on ga je smerio. Pas je ustao i skočio na njega kada je Šejn prolazio pored njega. Gledac je u žbunjeviti predeo. Očekivao je da će ugledati logorsku vatru konjanika. Ali, nije video ništa. Izgleda da su iahači otišli dalje.

Odakle su došli i šta traže u ovoj neprijatnoj, brdovitoj pustinji? Izgleda da se ipak u blizini nalazi neko ljudsko naselje. A gde ljudi žive mora biti i puta. Šejn se odlučio da pita Kostu ujutru.

Noć je prošla. Kada je svanulo Šejn je čuo topot kopita. Odmah je ustao i uzeo pušku. Odjek je dolazio iz pravca gde se nalazio predeo sa žbunjem.

Obišao je kola. Pas je takođe bio ustao i napregnuto osluškivao.

— Budi miran, dečko! — opomenuo ga je Šejn tiho. Prišao je i pomilovao ga iza ušiju. — Sasvim mirno.

Odjeknuli su uzvici. Neko je kriknuo

Gonzales je režao.

Kosta se pokrenuo.

— Naredi psu da bude miran — došapnuo mu je Šejn.

— Dosta, senjor Gonzalese! Da nisi pisnuo! — naredio je Kosta tihim glasom.

Pas je odmah prestao da reži. Ipak je budno gledao na sve strane i hteo je da se otme sa lanca.

— Mir! — ciknuo je Šejn.

Jasno je čuo neko šuštanje. Nedaleko od njih je neko istrčao iz žbunja. Pas se uznemirio i uspravio se na zadnje noge.

Šejn je raspoznao neki lik. Podigao je pušku i pošao nešto napred.

Čovek je išao pešice. Stao je kada je ugledao Šejna. Hteo je da se vrati i pobegne. Međutim, primetio je pušku u Šejnovim rukama i podigao ruke uvis.

— Ko ste vi? — upitao je Šejn. Polako mu je prilazio. Gonzales je grizao lanac, ali nije dao ni glasa od sebe.

Šejn je pričekao. To nije bio muškarac nego neka žena. Pri-trčala je Šenju i obisnula mu se oko vrata.

— Molim vas, spasite me, senjore — dahtala je ona. — Ja sam Pilar Pastorado. Bandolerosi su me oteli da bi mogli da učenjuju moje roditelje.

Šejn ju je obuhvatio oko struka. Pokušavao je da preko nje svojim očima probije tamu.

Čuo ih je. Šuštanje i topot kopita. Dovikivanja.

Henk se probudio.

— Šejne, koga ti to imaš? — upitao je on sanjivo.

— Preži mazge! — prošaputao je Šejn. — Odmah!

Pilar Pastorado je drhtala od straha. Ona je bila kreolka, žene bele rase koja je rođena u ovoj zemlji. Šejn je ocenio da ima oko dvadeset godina. Imala je pravilne crte lica, bademaste, tamne oči, mali nos i sočne usne. Plakala je. Jasno se videlo da je očajna.

Šejn je s njom prišao kolima. Pas je skočio prema njima.

— Nazad! — ciknu Šejn tiho. — Sklanjaj se, do đavola!

Pas je poslušao.

Šejn je pomogao mladoj Pilar da se popne u kola.

— Sedite — rekao je on. — Odmah krećemo.

Odvezao je Kostu. Nadzornik nije rekao ništa. Samo je pogledao u njega. Naravno da mu je bilo jasno u kakvom gadnom sosu su se našli.

Kćerka onog đavola, vlasnika rudnika robova onamo gore na severu!

Šejn se osmehnuo. Bolju ribicu svakako nisu mogli upecati. Ostaje još samo to da pobegnu sa lepom Pilar. Za bandoleroze je ona predstavljala pravi zlatni zalogaj i on je dobro znao da ti nitkovi neće tako lako da ga se odreknu.

Sada je Šejn spustio zaštitnu ogradu pozadi. Sve je već bilo spremno za polazak.

— Da li sam ja dobro čuo, El Pastorado? Njegova supruga? — upitao je Henk.

Topot kopita se približavao.

Šejn je gurnuo karabin Henku u ruke.

— Sklanjaj je s oružjem ispod kola!

Henk je skočio. Zavukao se ispod rude.

Šejn je izvadio revolver.

— Dole glave! — viknuo je on.

Jahači su bili blizu. Šejn je jasno čuo rzanje izmorenih konja. Bilo ih je tri jahača. Terali su konje prema kolima. U međuvremenu je dan najavio svoj dolazak i moglo se mnogo bolje videti. Otkrili su tragove devojke i pošli su za njima.

Šejn se bio sagnuo iza jednog komada stene.

Kada su bandolerosi stigli na dvadesetak koraka on se uspravio sa revolverom u ruci.

— Stoj — viknuo je on.

Nitkovi su držali puške u rukama i kada su ga videli podigli su pružja.

Ipak, Šejn je bio brži. Njegov revolver se oglasio nekoliko puta, a ispod kola je grmnuo karabin.

Kao gromom pogodeni pali su jahači sa konja na zemlju.

Konji su nastavili da trče dalje. Šejn je prišao bandolerosima. Sva trojica bili su mrtvi.

Šejn se zamislio. Pucnji su se sigurno čuli daleko. Ali, ostali se nisu ni videli ni čuli.

Tri konja!

Šejn se okrenuo nazad.

Henk Muligan se već bio izvukao ispod kola i držao je konje za uzde.

Šejn se sagnuo i uzeo revolvere bandolerosima, pretražio njihove džepove da nađe municiju i pokupio puške.

— Da menjamo! — reče Henk — U kolima će nas brzo srediti.

— Naipre izvesno vreme kolima — kazao je Šejn. On je bacio revolvere i puške u kola i pomogao Henku da veže konje bandolerosa i onda se popeo s njim u kola.

Mazge su krenule.

Potera se nije videla. Međutim, ne mora da bude da se ti nitkovi neće pojaviti.

Henk je stalno žestoko gonio mazge. Svanulo je. Sunce je na istoku promolilo svoju žutu glavu.

— Šejn se okrenuo nazad.

— Još uvek na jug, Kosta?

— Da, Sejne. Baš na jug. Ceo dan tako.

Šejn je posmatrao devojkicu. Pilar je bila neobično lepa. Gledala ga je bez reči.

— Sad još samo da imamo sreće kod naplete — reče Henk.

— Imaćemo.

— Koliko ćemo tražiti za nju?

Šejn je pogledao starca i iscerio se.

— Pa, našu slobodu! Ali, sada voz! Ispruži nos napred i pazi na put.

— Znaš li put do Pastorado hacijende? — upitao je on Kostu.

— Da — iscerio se Meksikanac. — Mi se nalazimo na putu koji vodi tamo. Ali moramo zaustaviti kola, sto mu gromova. Inače ćemo uskoro natovariti sebi na vrat sve te bandoleroše. Banda ima pedeset ili šezdeset nitkova.

Taj predlog se i Šejnu učinio razumnim.

— Zaustavi! — naredio je on Henku.

Bili su prošli pet milja. Sunce se nalazilo u zenitu.



Šejn i Henk su stavili Kostu na jednu mazgu i vezali ga. Na drugoj mazgi vezali su hranu. Tu su smestili i psa. Deset minuta kasnije jahali su dalje.

Bandolerosi su bili bolje naoružani od Pastoradovih nadzornika. U bisagama su našli mnogo municije. Jedan revolver i jednu „vinčesterku” dali su mladoj Pilar koje je tvrdila da zna da rukuje oružjem.

Šejna je brinulo to što ostavljaju jasne tragove. Ali, tu se nije moglo ništa. Između stena tlo je bilo peskovito. To se izmenilo tek kasnije kada su prešli planinsko sedlo i sišli u jednu široku klisuru.

Šejn je pustio ostale da jašu dalje, a on je zaustavio konja i potom se popeo na visoku stenu na južnoj strani odakle je imao dobar pregled i mogao je da vidi daleko. Goniocce nije video.

Uzjahao je konja i brzo stigao ostale.

— Kosta misli da ona zna ko smo mi — rekao je Henk na engleskom. — Vidi se to po našim prnjama.

Šejn se iscerio.

— Pa šta onda? Njoj je svejedno da li su je spasili zatvo-
renici, nadzornici njenog oca ili policajci.

— Kosta kaže, ako budemo vešti možemo dobiti dva miliona. — rekao je Henk. — On zna kako mi taj novac možemo da zgrabimo. Ako i njega uključimo u igru kao partnera stvar će za nas biti lakša.

— I ti mu veruješ? — upita Šejn.

— On to misli pošteno.

— Nemoj se zavaravati, Henk! Taj nitkov namerava da povrati svoj dobar ugled i da nas likvidira. Ti znaš kakvo nam cveće cveta. Ja lično nemam nameru da budem sahranjen sa razbijenom lobanijom. Nemoj slušati tog kurvinog sina!

Henk se narogušio.

— Baš zato što je kurvin sin ja mu verujem — frknuo je on. — Dva miliona! Mi bismo napustili Meksiko kao bogati ljudi.

— Da malo sačekamo! — odvratio je Šejn. — Kosta, da li smo na pravom putu?

— Jesmo.

Još dok su se nalazili u klisuri sunce je zašlo. Nastao je sumrak.

Dospeli su na jednu malu zaravan sa koje je visoka stena štrčala u nebo. U podnožju stene su se zaustavili u nameri da tu prenoće.

Šejn je pomogao mladoj Pilar da sjaše.

— Kako vam je, senjorita? — upitao je on.

— Hvala vam na svemu, senjor — osmehnula se ona bo-
jažljivo.

— Nema na čemu. Ja ne poznajem predeo. Moram da se oslonim na Kostu, nadzornika vašeg oca. Nas dvojica smo zatvorenici.

— Znam.

— Mogli smo da savladamo nadzornika i da pobegnemo. Zato ja njemu ne verujem. Poznajete li vi ovu oblast?

— Ne, žao mi je.

— Ne treba da vam bude žao.

Šejn je rasedlao njenog konja. Stavio je sedlo pored stene i Pilar je sela na njega.

Pao je mrak. Posle večere Šejn je odvezao nadzornika.

— Tvoj prijatelj je pametniji od tebe. Šejne — šaputao je Kosta. — Dva miliona! Možemo dobiti i tri. Ja poznajem Pastorada. Odjahaću do njega i objasniću mu da nema drugu šansu da spasi devojkicu sem da meni da dva miliona. I veruj mi, on će to učiniti. On ima samo nju. Nema ženu i nema druge dece. Sve što radi, radi za nju. Vama sam ja potreban. Vi ne poznajete put. Žao mi je. Ali, ako ne pristaneš, kad mi se pruži prilika ja ću uperiti revolver u tvoje grudi ili ...

— Ili? — upita Šejn radoznalo.

— Ili ću odjahati do bandolerosa i onda će oni svršiti posao. Od toga vas dvojica nećete imati ništa. Budi siguran u to. Dakle, odveži me.

— Ti to kao da me ucenjuješ? — osmehnuo se Šejn.

— Nemam drugog izbora.

Šejn je uzeo revolver i naslonio ga na njegova usta.

Kosta je ćutao.

— Pa? — upitao je Šejn i vratio revolver u futrolu.

Henk Muligan je preuzeo prvu stražu. Šejn je legao da spava.

Dva miliona! To nije verovao ni sebi samom.

Nije prošlo dugo vremena, a Henk je čučao pored Koste. Šaputali su više od jednog sata.

Kada je Henk hteo da ga probudi dugo je stajao ispred njega. Šejn je već odavno držao revolver u ruci.

Najzad ga je Henk Muligan gurnuo nogom.

— Šejne! — prošaputao je on. — Sada si ti na redu.

Šejn je ustao.

Muligan se okrenuo prema svom mestu. Šejn ga je uhvatio za ruku.

— Henk!

— Šta je Šejne?

— Henk, to što se nalaziš ovde moraš da zahvališ meni.

— Znam, Šejne.

— Onda to nemoj zaboraviti.

— Šejne, pa to bi stvarno bio posao — rekao je Henk kreštavim glasom. — Posao našeg života! Ne može se uporediti sa onim što nam je ponudio senjor Kantero. Morao bi da razgovaraš sa Kostom. Tu nema nikakvog rizika.

— Kosta je hijena. Henk. Na kraju će ispasti tako da je on spasao devojkicu i da je uhvatio nas dvojicu odbeglih zatvorenika. Možda bi rekao i to da smo nas dvojica hteli da ucenjujemo El Pastorada i da nas je on u tome sprečio. U tom slučaju on će biti bogato nagrađen. A nama će razbiti lobanje.

— Ne razumem te, Šejne. Pa on nam je pokazao put! Možemo ga najuriti zajedno sa njegovim dlakavim čudovištem. A onda ćemo mi uzeti stvari u svoje sopstvene ruke. Sve dok je devojka kod nas ne može ništa da se dogodi.

— Henk, ja hoću da stignem do Rio Grande i to mi je jedina želja. Možda ćemo uspeti zato što je Pilar kod nas. Sačekaj da vidimo kako će se stvari dalje odvijati. Razmislimo o ta dva miliona, ti i ja. Drži se onoga što sam ti rekao ja, a ne ta hijena!

— Ako ti tako misliš, Šejne!

— Ja tako mislim — rekao je Šejn i pustio njegovu ruku.

Henk je nestao u tami, a Šejn je preuzeo stražu.

Kada je počelo da sviće, izišao je na kraj kamene zaravni i pogledao dole u klisuru.

Nisu se nigde videli goniodi, ali to mu je bilo sumnjivo. Možda su ujahali nekim kraćim putem?

To zna samo Kosta!

Šejn je još jednom prešao pogledom na sve strane.

Nigde se ništa nije kretalo. Samo je Gonzales ustao i mahao repom. Sada je očigledno voleo Šejna, jer mu je ovaj ceo dan davao hranu.

Šejn je prošao unaokolo, a onda se vratio u kamp. Odvezao je psa koji mu se zahvalio liznuvši mu ruku.

Pas je cvilio. Od toga se probudila Pilar Pastorado. Međutim Henk Muligan je i dalje spavao. Šejn se iznenadio kada je primetio da je stari čovek bio zgrčen ispod svog ćebeta.

— Gonzales, napadaj! — odjeknuo je Kostin glas iza njega.

Šejn je opsovao. Video je kako pas skače na njega. Bio je toliko iznenađen da je izgubio ravnotežu i pao na leđa.

Pas je krenuo prema njegovom grlu ali je stao zato što se Šejn nije micao.

Kostina senka se nadenala iznad njega. Šejn je munjevito skočio i naslonio mu cev revolvera na slepoočnicu.

— Nazad, Gonzalese — rekao je nitkov. — Ti si jedan jako dobar pas.

Pas je čučnuo pored Šejna.

Henk Muligan je podigao ćebe, bacio ga ustranu i ustao.

— Ništa se ne može dokazati, Šejne — reče on. — Samo, Kosta će ti dokazati da to misli pošteno.

Kosta je držao revolver uperen u Šejnovu glavu. Razoružao ga je i primorao ga da legne na trbuh. Henk mu je vezao ruke na leđima.

— Ovo je samo prolazno — rekao je on. — Mi smo sada partneri. Ti, Kosta i ja.

Šejn se namrštió. Ali sada je već bilo kasno. Kako je samo mogao da dozvoli da ga nadmudre ta dva lupeža!

Henk Muligan i Kosta vezali su ga potrbuške na leđa jedne mazge. Kako će reagovati Pilar Pastorado on nije mogao videti.

Uskoro su nastavili put. Kosta je jahao na čelu i držao uzde mazge na čijim leđima se nalazio Šejn. Pilar i Henk su išli za njima zajedno sa drugom mazgom i senjor Gonzalesom.

Krenuli su sa ravne stene jednom širokom stazom kojom su ubrzo stigli na put koji vodi na jug.

Ušli su u jednu malu, zelenu dolinu. Na obroncima unaokolo nalazilo se žbunje između koga je raslo visoko drveće. Bilo je to idealno mesto za napad!

Nije se dugo čekalo, a odjeknuo je prasak pucnja. Šejn je ugledao Kosti sombrero u travi.

Nije dugo oklevao. Već sledećeg trenutka skliznuo je iz sedla, pao i okrenuo se unaokolo. Konji su stali.

— Imam ih! — riknuo je Henk iza njega. — Gubite se ili ću vas upucati!

Šejn je zbog užeta teško mogao da okrene glavu nazad. Henk i Pilar su stajali jedno pored drugo.

Ponovo su odjeknuli pucnji. Stari čovek je želeo da dobije dva miliona. Ništa! Samo olovo u telu. „Vinčesterka” mu je ispala iz ruke i već sledećeg trenutka je pao iz sedla kao neka vreća peska. I on je ostao nepokretan.

Na licu lepe devojke ogledao se strah.

Šejn se radovao što je ležao potrbuške na leđima mazge jer bi se sigurno proveo kao Kosta i Henk da je jahao uspravno.

Izenenada se na obroncima levo i desno primetilo kretanje. Svuda su se pojavili jahači. Bandolerosi! To nije bilo teško da se pogodi.

Sve su to bila mračna lica. Bili su obučeni u rite i samo je poneki od njih imao čizme na nogama. Većina su bili bo-si ili su imali sandale na nogama.

Pilar Pastorado je pokušala da pobegne. Ošinula je bičem k nja i krenula natrag. Ali desetak jahača su poterali konje u galop i priklještili su je. Pilar nije imala ni najmanju šansu.

Jedan od jahača je prošao pored Šejna i doviknuo:

— Ti bedna svinjo! Sada si slobodan.

Videlo se po odeci da je Šejn zatvorenik a i znalo se čiji je rob bio.

Sledeća dvojica su stali i svojim mačetama presekli užu kojim je bio vezan. Šejn je izgubio ravnotežu i pao na zemlju.

Nitkovi su se cerili. Bili su to neki mladi momci.

— Šta tražiš u travi, hombre? — upitao je jedan od njih. Šejn je ustao i navukao šešir na glavu.

— Hvala, mučaćosi!

Desetak bandolerosa je projahalo sa Pilar Pastorado. Ostali su im se pridružili. Neki od njih su stali pored Koste i Henka. Skinuli su im čizme i jakne. Bez ikakvog obzira su pretražili njihove džepove.

Jedan mršav stari čovek obučen u crno kožno odelo od glave do pete dojahao je do Šejna.

— Zatvorenik — objasnio mu je jedan mučaćo. — Njega su bili vezali kao neki džak na leđima mazge. On može da jaše dalje, zar ne?

Starac je zaustavio konja. Naslonio je ruke na rog sedla i gledao u Šejna.

— Na koliko godina su te osudili? — upitao je i iscerio se.

— Na pedeset — odvratio je Šejn.

Stari čovek je dodirnuo obod svog šešira.

— Pedeset godina! — čudio se on. — Onda si ti neki tožak kalibar, gringo. Pijačka banke i pri tom si ubio biagajnika, zar nije tako?

Šejn je potvrdno klimnuo glavom i iscerio se.

— Ovim ti poklanjam slobodu i život — reče stari čovek.

— Dakle, beži odavde!

— Hocu da dođem do granice, ali ne znam gde se nalazim.

Starac je okrenuo konja.

— Povedite ga sa nama.

Poterao je konja. Ostan su krenuli za njim.

— Uzjasi i polazi! — viknuo je jedan smejući se.

Šejn se osvrnuo unaokolo. Tu su ležali još samo Henk i Kosta. Njihove konje i psa su odveli bandolerosi. Dakle, morao se zauzavljati neoseulanom mazgom. Šejn se popeo na njena leđa i krenuo za ostalima. Janah su iz doline prema zapadu. Pilar Pastorado se nije nigde video.

Šejn je poterao mazgu i sustigao dvojicu mladih bandolerosa.

— Do Rio Grande? Ali to je još daleko — rekao je jedan kada se Šejn probio mazgom između njih.

— To nije važno — odvratio je Šejn. — Ali, kako ću izaći iz ovih brda?

— Mi ćemo te odvesti do puta.

Da li se to ja igram svojom sudbinom, pomislio je Šejn. Da budem slobodan! Pa to i jesam. Kad bi ga zaista ovi momci odveli do puta koji vodi do granice onda će im biti zahvalan.

Zašto se toliko zabrinuo za sudbinu kćerke El Pastorada? Uostalom, to se njega i ne tiče. Kosta i Henk su pali. Morao je da misli na svoju sopstvenu kožu.

Sunce je zalazilo kada su se bandolerosi zaustavili u jednom malom delu šume pored stene. Tu su sigurno hteli da provedu noć.

Između drveća Šejn je ponovo video Pilar. Ona je bila strogo čuvana i čučala je između onih koji su pazili na nju.

Pilar je podigla glavu i njihovi pogledi su se sreli.

Nada je tinjala u njenim očima.

Bandolerosi su zapalili vatru. Šejn je sjahao sa mazge i prišao vatri. Podelili su kukuruzne pogače. Bilo je i vina. I Šejn je dobio svoj deo.

Stari čovek u kožnom odelu je bio vođa. Kada je on govorio svi ostali su ćutali, a kada se smejaio svi ostali su se smejali. Taj čovek se zvao El Tajger. To je Šejn već saznao od dvojice momaka s kojima je jahao.

El Tajger je najavio El Pastoradu borbu na život i smrt. El Pastorado je bio jedan od najužasnijih krvopija koji su se kretali širokim prostranstvima Meksika. To je osetio i Šejn na svojoj sopstvenoj koži. Tu stvarno nije bilo milosti.

Znao je to Šejn, ali mu je bilo žao devojke.

Poneki od momaka je hteo da joj se približi, ali Ej Tajger ih je vraćao strogim rečima.

Sejn je legao ispod jednog drveta da spava. Međutim, stalno se trzao i budio se. Ipak, nije postojalo nimalo mogućnosti da Pilar umakne iz logora.

Jahači su stalno kružili unaokolo.

Idućeg jutra kada su se bandolerosi spremali za polazak jedan mucac je prišao Sejnu.

Za vama je krenula potera nadzornika iz kamenoloma — šapnuo je on. — Baranka lično predvodi grupu. Treba da razmisliš kako da se odvojiš od nas.

Sejnu je odmah palo na pamet da su mu oduzeli oružje i da ne može da se brani.

Kratko pre polaska mladić mu je doneo revolver i municiju.

Tako je Šejn ipak nastavio da jaše sa bandolerosima na mazgi bez sedla. Kratko pre zalaska sunca stali su da logoruju. Bio je to neki predeo pokriven žbunjem. Voda je pozvao Šejna.

— Ako ti se kod nas dopada, možeš ostati, gringo — objasnio mu je on. — Ako te ipak srce vuče kući onda idi. Drži se pravac na istok. Onda ćeš pred zalazak sunca naići na poštanski put koji vodi u El Sueko. Iz El Sueka ide se dalje prema severu do granice.

Šejn se zahvalio. Pomislio je na devojkicu koja ga čeka s one strane obale Rio Grande.

Pozdravio se sa vođom i onima koje je za ovo kratko vreme upoznao.

Dojahao je do mesta na kome se nalazila Pilar. Čučala je između četvorice bandolerosa. Šejn je upoznao samo jednog. Zvao se Dijego. Šejn mu je pružio ruku i izašao iz kampa. Pri tom nije ni pogledao Pilar, a i ona je izbegavala da pogleda u njega.

Odjahao je na istok prema putu. Ipak, đavo mu ne da mira! Zaustavio je mazgu u jednoj šumici.

Dobro je osmotrio teren. Takode je video gde se nalaze stražari bandolerosa.

Pošto je pao mrak vratio se on pešice u logor. Nije mu bilo teško da ga pronađe jer je logorska vatra bila dobar pokazatelj. Već pre lanca stražara legao je na zemlju i tako se četvoronoške uvukao u kamp, a da ga niko nije primetio. Bila je ponoć. Samo oko vatre je još uvek bilo živo. Tamo gde se nalazila Pilar sa četvoricom čuvara bilo je mračno. Dvojica su spavali. Dvojica su sedeli pored Pilar i razgovarali.

Šejn je dopuzio do njih sa revolverom u ruci.

Bandolerosi su razgovarali o životu na jugu gde su bile njihove kuće i porodice.

Vatra se u međuvremenu skoro ugasila. Ostao je još jedino dim koji je vetar raznosio kroz predeo.

Bandolerosi su učitali. Kao da ih je uhvatila čežnja za zavičajem.

Šejn je napao munjevito. Dvojica budnih čuvara bili su savladani tako brzo da nisu uspeli ni glasa da puste od sebe. Šejn ih je pažljivo spustio na travu.

Pilar je bila budna. Ustala je. Šejn joj je stavio ruku na usta. Uhvatio ju je za ruku i povukao je za sobom.

— Znala sam da ćeš se vratiti, gringo — rekla je ona tiho kada su se udaljili stotinak jardi.

Sta Šejn da odgovori na to? Njegove misli stalno su se vraćale na nju. Ali, ona je sigurno to osetila onda kada su se njihovi pogledi sreli.

Šejni je pomislio na El Sueko. U tom gradu je već bio. Tamo se nalazi jedna velika policijska stanica. Nije mu ni na kraj pameti palo da mogu i da ih prate El Tajgerovi ljudi u gradu.

Našao je prazno mesto između stražara. Iza prve stene on je ustao. Pilar je učinila to isto.

— Odvešću te u El Sueko — rekao je tiho. — Odatle moraš sama da se snalaziš kako znaš i umeš.

Podigla se na prste i poljubila ga u usta.

— Moj otac će ti se zahvaliti zbog ovoga.

Šejn se osmehnuo. Uhvatio je Pilar za ruku i brzo krenuo s njom. Nije imao namere da mu se zahvaljuje taj čovek ko ga su kažnjenici u kamenoj kotlini nazivali davalom. Uostalom, nije mu ni bio važan. U El Sueku on je praktično bio na granici.

Ali, pre nego što je stigao do mazge iza njega su prasnuli pucnji. Odjeknuli su uzvici.

Bekstvo Pilar Pastorado je bilo otkriveno.

Trčali su kroz noć. Šejn je uhvatio mladu Pilar i podigao je na mazgu. Odmah je skočio i smestio se iza nje. Ipak je odmah morao da stane. Čuc se topot kopita. Dolina kroz koju je trebalo da prođe bila je uska. Jedva oko stotina jardi. Noć je bila mračna. Međutim, između obronaka i stena mogao se razpoznati jahač.

Prema odjeku kopita moglo se raspoznati da ima desetak bandolerosa koji su jurili prema putu tako brzo kao da ih sam davo goni.

Ti nitkovi su jahali prema putu. Nije li to znak da su bili uvereni u to da je samo gringo mogao da odvede devojku iz kampa?

Pilar se uplašeno naslonila na njegove široke grudi kada su konjanici projahali pored šumice. Ne samo da su čuli jahače, nego su ih videli. Kao senke projurili su da bi što pre stigli do puta.

Da li da krene za njima? Uskoro će svanuti. Ti nitkovi sigurno računaju na to da će ih negde ugledati.

Nije mu preostalo ništa drugo nego da potraži neki drugi put.

Okrenuo je mazgu na drugu stranu i poterao je kroz šumu. Sada su se kretali uzbrdo. Pilar ga je pritiskala svojom težinom i čvrsto se držala nogama za njega da ne bi pali sa leđa mazge.

On ju je obuhvatio rukom. Imala je velike, čvrste grudi a njena zadnjica je sve više pritiskivala Šejna. Uzbudio se.

Pred njima se ukazala neka stena. Šejn je jahao pored

nje kroz žbunje. Dospeli su u jednu široku klisuru na čiji kraj su stigli u osvit zore.

Gusta suma ih je štitila od pogleda. Najzad je naišao na jedno sigurno sklonište.

Sjahao je i pomogao mladoj Pilar da i ona to učini.

Stala je ispred njega i udahнула duboko. Njene crte lica su bile stroge, ali njene tamne bademaste oči su sijale nezno.

— Ti si hrabar čovek, gringo — rekla je ona i dodinula usnama njegovo lice.

Ona mu se dopala još od prvog trenutka kada ju je ugledao. Za vreme jahanja stalno su mu u mislima bile njene zensstvene obline i prijatan miris tog lepog ženskog tela. Zagrnuo ju je i poljubio je. Ona se pripila uz njegovo telo. Izgleda da su zaboravili sve opasnosti. Sejnu je sada bilo svejedno. Uhvatio ju je za ruku i odveo je nešto dalje od mazge. Legli su na zelenu, kao tepih mekanu travu.

Pilar se zadovoljno smeškala. Zatvorila je oči i uzdahnula kada je on otkopčao njenu bluzu i svojom snažnom rukom počeo da miluje njene grudi.

Pilar je svojom rukom uhvatila njegov kaiš oko struka i otkopčala šnalu.

Počela je slatka igra i oni su zaboravili sve oko sebe.

V

Pilar nije bila tako neiskusna u ljubavi. Sejnu je to bilo po volji. Uživao je. Ali, ni on njoj nije ostao dužan. Uzdisala je zadovoljno. A zatim je Šejn pokrio njeno telo svojim i došlo je ono glavno.

Bila je sve tiša i tiša. Umorno se naslonila na njegove grudi držeći se za njegov vrat.

Šejn je bacio pogled prema suncu koje se nalazilo iznad vrhova drveća.

Nalazio se u Meksiku, ne na nebu, a za njim su pošli u poteru nadzornici El Pastorada i bandolerosi. Đavo bi ga znao, možda je još neko pošao u poteru za njim?

Neka đavo nosi te nitkove!

Pažljivo se oslobodio iz zagrljaja lepe Pilar i ustao.

Mazga je pasla travu. Šejn joj je prišao i opipao njene mišice. Životinja se oporavila.

El Sueko, sto mu gromova! Kako da dođe tamo? Nije poznavao ovu oblast. Pilar je bila vrlo spretna. U to se uverio u nekoliko zadnjih sati. Ali, na žalost, nije znala ono što im je u ovom trenutku najvažnije. Da raspozna kojim putem treba da krenu kako bi stigli u El Sueko.

Šejn joj je prišao i probudio je.

Zagrllila ga je i poljubila. Vatreno je uhvatila visokog čoveka i povukla ga preko sebe. Nije mu dala mira sve dok je nije uzeo još jednom.

A potom se ta lepa rumena glavica spustila na njegove grudi. Oznojila se, ta mala lepotica!

On je milovao njena leđa. — Hajde, moramo da krenemo.

— Ostanimo ovde dok se ne pojave vojnici-izvidnici moga oca — rekla je Pilar i poljubila ga.

Vojnici-izvidnici njenog oca! Pa njih sigurno predvodi Baranka, glavni nadzornik logora.

Tog zadovoljstva bi se radije odrekao.

Ustao je, podigao Pilar i stavio je na mazgu. On je skočio i našao se iza nje. Obuhvatio je rukama devojkicu. Miris ženskog tela ga je ponovo uzbudio. Najradije bi ponovo stao, ali morao je dalje.

Izašli su iz šume i jahali preko neke zaravni. Pojavio se mesec.

Gde li je taj put za El Sueko?

Šejn ga je tražio celu noć.

Kada je zora počela da rudi oni su se nalazili nisko u jednoj stenovitijoj udolini. Pri svakom koraku mazge dizala se prašina.

Šejn se okrenuo na zapad. Jedan mali prolaz vodio je iza stenova.

Nisu bili ni četvrt milje udaljeni kada su se pojavili jahači.

Šejn je odmah stao i izvadio revolver.

Pilar mu je uhvatila ruku.

— Ne brini, to su ljudi moga oca — rekla je ona.

Šejn je podigao obrve. Ti nitkovi su bili obučeni kao nadzornici u rudniku. Bilo ih je šest... osam... dvanaest? U svakom slučaju nešto je bilo sigurno. Oni su jahali po dva kroz ulaz u klisuru.

Pilar je visoko podigla ruke. Poterala je mazgu.

— Džeriko! — viknula je ona koliko je glas nosi — Džeriko!

Znači, to su bili ljudi koje je ona lično poznavala.

Iza njih se pojavila jedna grupa od četrnaest ljudi. Bili su to nadzornici iz logora robova. Ispred njih je jahao debeli Baranka. Neki su vodili i svoje pse sa sobom.

Šejn je računao brzo. To je bila šesta ili sedma noć otkako je napustio logor. Baranka je mogao biti negde na putu i traži njega, Henka i Kostu.

Vođa prve grupe bio je neki oholi hombre. On je prišao bližu, bacio sombrero u vazduh, uhvatio ga ponovo i kada se našao pored mazge prihvatio je ruku mlade Pilar i poljubio je.

— Bio sam očajan, senjorita — gugutao je on kao neki golub — I ne možete zamisliti koliko sam srećan što mogu prvi da vas pozdravim u slobodi.

Rekao je još mnogo toga. Šejn jednostavno nije mogao da ga sluša. To je bio neki naduvenko koji se pravi važan sa svojim sivim odelom sa crvenim lentama i blistavim sarama na čizmama. Lice mu je bilo izbrišano, a brkovi i mala brada štucovani.

Za sve vreme nije nijednom pogledao u Šejna. A kada se okrenuo prema visokom čoveku on se namrštio. Sjahao je i pružio ruku mladoj Pilar.

— Mogu li da vam se stavim na raspolaganje, najdraža? — upitao je on galantno.

Šejn je sjahao. Međutim, bio je suviše spor. Hombre je već bio uhvatio devojkicu za ruku i pomogao joj da se nađe u sedlu njegovog konja.

— Ovo je mister Šejn, Džeriko — rekla je ona dok je hvatala uzde. — On me je oslobodio od bandolerosa.

Taj sujetni mamiaz je to propratio grimasom koja je jasno ukazivala na to da ne veruje. Izgleda da nije podnosio da neko bude u većoj milosti od njega kod Pilar.

Jahači su stigli. Okružili su Pilar, mazgu, Šejna i Džerika. Ipak napravili su prolaz za Baranku. Šejnovo zatvoreničko odelo je dovoljno govorilo.

Barankin pogled kao da je zamračio i samo sunce. Ispružio je pesnicu prema Šejnu.

— Dajte Šejnu konja! — viknula je Pilar. — On je meni spasao život.

— On je pobegao sa jednim drugim zatvorenikom. Kosta, jedan od mojih najboljih ljudi bio je s njima.

— Nadzornik i drugi zatvorenik su mrtvi — reče Pilar. — Upucali su ih bandolerosi. Dajte mu konja! Odmah! Danima jašemo tu mazgu bez sedla.

Džeriko je mahnuo jednom od svojih ljudi. Bio je to neki mladić. On je doterao konja, sjahao i dao Šejnu uzde.

U očima lepe Pilar je sevnula vatra kada je Šejn dojahao do nje.

— Na hacijendu, Džeriko! — naredila je ona.

Baranka je odmerio Šejna pretećim pogledom. Njemu sve ovo nije odgovaralo. Ipak, prisustvo mlade Pilar ga je primoralo da se pomiri sa onim što se događa.

Pilar je poterala konja. Šejn je jahao pored nje. Četiri jahača su galopirali napred. Ostali su jahali iza Šejna i Pilar. Napustili su kotlinu i naišli na jedan put kojim su dalje jahali. Šejn nije znao da li je to put za El Sueko.

Posle dva sata u susret su im naišli konjanici. Njih desetak. Iza njih se pojavila kočija.

Četvorica jahača ispred Pilar i Šejna poterali su konje u galop.

— To je tata! — ciknula je Pilar veselo i ošinula svoga konja.

Šejn je jahao dalje korakom. Džeriko i još dva čoveka su mu se pridružili. Niko od njih ga nije ni pogledao. Kada je Džeriko podigao ruku i svi stali, stao je i on.

Pilar je projahala pored konjanika. Zaustavila je konja pored kočije i sjahala.

Pastorado nije izlazio napolje. Samo su se njegove ruke videle kada je pomogao svojoj kćerki da uđe u vozilo.

Jahači su zastali. Čekali su. Posle izveznog vremena kočija se okrenula na putu i krenula nazad.

Džeriko je naredila.

— Za njima!

Konjanici su krenuli. Levo i desno pored Šejna su prolazili pojedini jahači mada se on trudio da bude na čelu. Odjednom se pored njega pojavio Baranka. Trenutak kasnije njih dvojicu su okružili jahači i naterali Šejna da zaustavi konja. Deset pušaka bilo je upereno u njega.

Šejn je naslonio svoje pesnice na rog sedla.

— Šta ovo treba da znači? — obratio se on debelom glavnom nadzorniku.

Baranka se pakosno smejao. Njegovi momci su mu se pridružili.

— Nikom još nije uspelo bekstvo — rekao je Baranka mirno. — Opomenuo sam te na to. Šejne!

— Senjor Baranka, mi smo išli prema onoj steni da tamo tražimo zlato kada je iznenada Pilar Pastorado dotrčala do nas i preklinjala nas da je zaštitimo. Upucali smo njene gonioce i pokušali da umaknemo prema Akva Prijete. Ipak, bandolerosi su nas stigli. Kosta i moj amigo su izgubili živote. Pre dve noci uspelo mi je da pobegnem sa Pilar. Rekli ste nešto što je tačno, senjore Baranka. Ja sam pobeo sa Pilar Pastorado iz kampa bandolerosa.

On je ispružio vrat. Kočija se više nije videla. I jahaci koje je predvodio Dzeriko su bili daleko napred.

— Sada više nisi pod zaštitom dame — rekao je Branka ledenim glasom.

— Ona će brzo primetiti da nisam u njenoj blizini — odvratilo je Šejn i uhvatio uzde.

Međutim, Baranka se nagnuo i istrgao mu uzde iz ruku.

— Misliš li da neće primetiti?

Šejn je samog sebe prekorio. Stvarno je napravio mnoge greške. Eto, za vreme jahanja nikada se nije osvrnuo nazad. Tek sada mu je bilo jasno da su se Dzeriko i Baranka dogovorili.

Baranka je teo da dovede bar jednog zatvorenika kako bi ostao dokazao da je bekstvo nemoguće, a Dzeriko, koji je odmah osetio da mu Šejn može biti opasan suparnik, odmah se s tim složio.

Time je Šejnu bilo jasno šta ga očekuje pri povratku u logor. Još pre nego što projaše kroz logorsku kapiju zatvorenici će se okupiti da prisustvuju njegovom pogubljenju.

Valjda će Pilar primetiti da njega nema među jahačima. Ali Dzeriko, taj đavolski lupez naći će načina da je zadrži sve dok za njega. Šejna, ne bude kasno.

To ne mora biti tako. Ali jedno mu je bilo jasno. On jedini može samom sebi pomoći.

Tako je i uradio. Uhvatio je Baranku za ruke, povukao ga i s njim pao na zemlju. Leva Barankina noga ostala je u uzengiji tako da je povredio zglobov i jauknuo od bola. Šejn je pao tako da je ležao ispod tela debelog čoveka. On je izvadio revolver i naslonio ga na Barankinu slepoočnicu.

Baranka je zanemao od straha i iskolačio oči.

Ljudi su odmah skočili sa konja. Jedan je držao za uzdu Barankinog konja, drugi je izvukao njegovu nogu iz uzengije i pustio je da padne na zemlju.

— Nazad! — riknuo je Šejn.

Ljudi su poslušali. Povukli su se nazad i napravili krug oko Šejna i Baranke. Povelili su sa sobom i oba konja i sklonili ih u stranu.

— Uzjašite konje i gubite se! — viknuo je Šejn. — Brzo mučaoš! Što pre, jer mogu izgubiti strpljenje.

Ljudi su oklevali.

— Baranka, naredi im to — dahtao je Šejn ispod teškog tela debeljka. — Nemam nameru da te ubijem. Ali, ako ne bude kako ja kažem, onda ćeš ti jako brzo krenuti na put bez povratka!

— Fiero! Jezus! Vi ipak vidite.!. — stenjao je Baranka u Šejnovom snažnom zagričaju.

Šejn je bio pobjednik. Meksikanci su se udaljili. Uzjahali su konje i poterali ih putem dalje.

Šejn je gurnuo Baranku sa sebe i ustao. Njegov revolver je još uvek bio uperen u lice debelog glavnog nadzornika. I Baranka je htio da ustane ali mu njegova leva noga to nije dozvolila. Jauknuo je i pao nazad.

— Hajde, prokleti kućkin sine! — viknuo je Šejn. — Uspješ da dođeš do tvog konja.

Glavni nadzornik ga je gledao. U njegovim očima se ogledala mržnja.

— Tebi, kopile ću ja lično razbiti lobanju! — ciknuo je on.

— Ako sada povučem obarač onda to nećeš uspeti — odgovorio je Šejn.

— Čekaj ti! Molićeš za milost! — škreknuo je Baranka divlje.

Šejn se smejao.

— Ti si prvi koji će moliti za milost — rekao je on. Spustio je revolver. — A sada ustaj, sto mu gromova! Da bi mogli umaći odatle i...

Pored puta se nalazilo drveće. Iza jednog stabla stajao je jedan od nadzornika. Šejn je primetio tog nitkova tek kada ga je otpozadi udario motkom.

Šejnu se zamutilo u glavi.

Baranka je pljunuo.

— Dobro si to uradio, Javoro! — ciknuo je on. — Jako dobro.

Javoro je stajao pored Šejna sa motkom u ruci i smejao se.

— Zar taj kućkin sin još uvek misli da je veštiji nego mi svi zajedno?

— Odgovor ćeš dobiti od njega samog. Nemamo mnogo vremena za razgovor.

Baranka je mahnuo svojim ljudima koji su se nalazili na pola milje udaljenosti.

— Dodite, vi đavoli! — doviknuo je on. — Javoro ga je dobro udesio! Zar ne vidite?

Jahači su poterali konje. Psi su lajali.

— Hoćeš li ovde da ga središ? — upita Javoro.

— On je to zaslužio! — ciknuo je Baranka.

— U logoru se priča kako nas je taj nitkov nadmudrio. — rekao je Javoro. — Ne, njega ćemo ubiti pred svim zatvorenicima u logoru.

— Da! Ja ću mu razbiti lobanju!

Jahači su doterali konje. Sjahali su i vezali Šejnu ruke na leđima.

— Penjite ga na konja! — naredio je Baranka ljutito. — Krećemo odmah.

Šejn se povratio tek kad su ga stavili na konja. Oni su ga grdili i psovali ga. Jedan od njih mu je vezao noge ispod trbuha konja. Zatim su krenuli.

Bilo je to jedno dugo i naporno jahanje za Šejna. Pilar se nije pojavila. Nijedan glasnik od nje nije ih stigao. Nisu naišli ni bandolerosi da ovu hordu upucaju. Oni su za njega bili poslednja nada. Bar tako je on mislio.

Četiri dana su putovali kada mu je predeo postao neka-ko poznat. Kratko posle toga ušli su u uski prolaz koji je vodio u široku stenovitu kotlinu.

Jedan čovek je izjahao napred. Kapija se otvorila. Ma-da je bilo podne uhapšenici su se brzo okupili. Nadzornici su ih za ovu priliku doveli ovamo dole i rad je prekinut.

Ljudi su stali ispred kapije. Šejn je morao da sjaše. Skinuli su mu okove. Četiri čoveka su ga držali dok je Baranka u međuvremenu gordo koračao sa svojim nitkovima i stao pred uhapšeničke.

Baranka je držao govor. Šej nije razumeo nijednu reč. Međutim, to nije ni bilo važno. Bila je to presuda tom kapi-letu zatvoreniku. Na znak Baranke četvorica nadzornika su uveli Šejna u logor.

— Klekni! — naredio je jedan od četvorice.

Ima li ikakvog smisla da se ljuti? Da se brani nije vre-delo. Biti upucan, to je još i najbolje. Brza smrt i kraj.

Međutim, nijedan od nadzornika koji su bili ispred nje-ga nije imao oružje u rukama. U dva reda približavali su se mestu pogubljenja. Šejn je video da jedva očekuju da ga na-pandu. Bili su spremni da skoče svakog trenutka sa motkama u rukama.

Ipak, pojavio se Baranka.

Kada je Šejn kleknuo, četvorica koji su čuvali Šejna su se povukli nazad. Jedan od nadzornika dodao je debelu motku Baranki. S njom je on krenuo prema Šejnu.

Šejn je uvukao glavu u ramena. Bio je odlučio da se ne preda sudbini tako lako. Pokušaće da se bori.

Nema šta da izgubi! Možda će i uspeti!

Šejn nije hteo da umre. Jedini cilj mu je bio da ostane u životu.

Baranka je stao ispred njega.

— Gledaj u mene! — ciknuo je on.

Šejn je podigao glavu.

Debeli Meksikanac se smejao pakosno.

— Sada ću održati svoju reč, pasji sine. Gledaj u mene! Ja sam taj koji će da te pošalje na onaj svet. Ja lično.

Hteo je još nešto da kaže. Ali, tada je Šejn skočio i ba-cio mu zemlju u lice. Šejn se bacio na njega i obojica su pali na zemlju. Šejn je u tom rvanju izvukao Barankin re-volver i oteo mu debelu motku. Međutim, dok se borio sa debelim čovekom ispao mu je revolver iz ruke. To nadzor-nici nisu videli. Oni su videli samo da je Šejn uzeo revolver Baranki.

Šejn i Baranka su se i dalje borili. Kada je Šejn uspeo da udari Baranku motkom po glavi prestao je otpor glavnog

nadzornika. On se ograničio samo na to da rukama zaštiti svoju glavu. Tada se dogodilo nešto što niko nije očekivao. Kažnjenici su divlje pojuriли napred vičući.

Četiri stotine očajnika osuđenih na smrt videli su sada šansu da promene svoju sudbinu.

Nadzornici nisu bili naoružani samo motkama. Oni su imali i revolvare.

Kada se čula vika oni su zbunjeno stajali još uvek ne verujući svojim očima da je Šejn savladao Baranku. Ipak, najzad su krenuli protiv zatvorenika. Oni su navikli da zatvoreničke teraju psokama, batinama i udarcima nogom da se urazume. Ali, ovog puta su stražari suviše kasno potegli revolvare i suviše kasno pustili pse. Kao neka lavina rušili su sve pred sobom. Samo neki nadzornici su uspeali da umaknu.

Zatvorenici su računali na sve. Najpre su zapalili barake nadzornika a zatim i svoje.

Zatvorenici su savladali dvadesetak nadzornika.

Prvi zatvorenici su već krenuli u manjim i većim grupama u slobodu.

Šejn je odvuкао Baranku do bunara i savetovao mu da se pravi da je mrtav.

Tako je Šejn spasio život tom kućkinom sinu koji je zaslužio smrt. Nijedan od zatvorenika nije prošao pored Baranke a da ga nije udario nogom.

Ispred logora je izbila svađa među zatvorenicima oko dvadesetak konja nadzornika. Odjeknuše pucnji. Bilo je ponovo i mrtvih. Jedna grupa od deset jahača je odgalopirala.

I Šejn je htio da krene na put. Kada je video četvoricu Meksikanaca koji su se okupili zajedno sa ostalima da idu odavde i on im se pridružio.

Baranka je za trenutak trepnuo očima.

— Ostani! Na ležiš inače će te ubiti oni koji se još uvek muvaju ovde — opomenuo ga je Šejn. — Sačekaj noć.

Baranka je htio nešto da kaže. Ali je ćutao. Dok je Šejn sedeo na ogradi bunara pored njega on je bio siguran. Šejn je sprečio da mu neko od zatvorenika razbije glavu mada je izgledalo da je on mrtav čovek.

— Ne miči se! — rekao je Šejn. Krenuo je prema kapiji.

Dvadeset ljudi je krenulo zajedno. Među njima su bili i četvorica iz Kostine grupe.

— Šejne, dođi ovamo — viknuo je jedan iz grupe. — Pođi sa nama. Možda ćemo negde usput naći zlato.

Ljudi su se nasmejali i okružili Šejna.

— Idemo u Galeano — objasnio je jedan od njih. — Tako ćemo gurnuti veliku svinju u blato, nabavićemo oružje i prokrstarice predelom. Tvoj revolver nam pri tom može biti jako koristan.

Bilo je još naoružanih zatvorenika u grupi. Dva su imali revolvare, a tri „vinčesterke”. Sve su bili Meksikanci koji su poznavali ovu oblast. Šejn još nikad ništa nije čuo o Galeanu. Ali, pošto su ljudi krenuli na sever on je pošao s njima.

Niko nije mislio na hranu jer je u logoru bilo samo kuku-

ruzne kaše. Kratko pred zalazak sunca naišli su na krdo antilopa. Jedan iz grupe upućao je jednu mladu životinju.

Mesecima zatvorenici nisu okusili meso. Neki od njih čak ni godinama.

Grupa je prekinula marš. Upalili su vatru i ispekli antilopu.

Bilo je već mračno kada je pečenje bilo gotovo. Čutke su ljudi sedeli jedan pored drugog i jeli pečenje. Šejn je pojeo komad mesa i legao.

Čovek, koji se zvao Pepe preuzeo je komandu. Naravno da je postavio stražu. Bojali su se ipak ruralesa.

Šejn se probudio. Ugledao ih je odmah na svetlu logorske vatre. Bili su to bandolerosi. Prvi jahač bio je El Tajger. Nije nikakvo čudo da stražari nisu dali znak za uzbunu.

Šejn je sedeo na jednom stablu. Vatra ga nije osvetljavala. Legao je brzo i pravio se da spava.

Zatvorenici su se svi okrenuli prema jahačima. Samo je Pepe ustao.

— Ole, mučaoš — pozdravio je vođa bandolerosa ljubazno. Koliko je Šejn mogao da vidi on je uz sebe imao dvanaestak ljudi. — Ja sam El Tajger — predstavio se on. — Vi me znate?

Čuli su se potvrdni uzvici. U logoru je svako čuo za El Tajgera i njegovu bandu i često pozeleo da se priključi njima umesto da ovde kopa za El Pastorada.

— Vi ste jako lakomisleni, ljudi! Vest o vašoj pobuni stigla je u Hanos. Ruralesi su sigurno već krenuli da vas pohvataju i da vam porazbijaju glave. Kuda ste krenuli?

— Mislili smo na Galeano — odgovorio je Pepe.

— Galeano! — rekao je El Tajger prezrivo. — Šta ćete tamo? U tom gnezdu ima samo gladnih ljudi.

— Hteli smo da se oslobodimo naše zatvoreničke odeće — objasnio je Pepe.

El Tajger se osmehnuo.

— Promeniti odelo! Da to gnezdo prevrnete na glavu? Op-ljačkate ljude i silujete žene! Od toga neće biti ništa. Galeano je pod mojom zaštitom. Ko tamo makar jedno pile ukrade imaće posla sa mnom.

Naslonio je ruke na rog sedla i prešao pogledom od jednog do drugog zatvorenika. Niko od njih nije rekao ništa.

— Ja vam predlažem nešto drugo — rekao je El Tajger. — Nešto bolje! Priključite se meni. U tom slučaju ne samo da ćete imati da jedete nego će svako doći do nečega. Kod nas ima i vina i žena. Ne morate da kradete i silujete.

Zatvorenici su bili sve sami lupeži. Godinama su živeli među muškarcima i bez slobode. Sada im ovaj čovek nudi život u slobodi, izobilju i pod zaštitom jedne velike zajednice.

Već su ustali prvi i javili se da pristaju.

El Tajger je pokazao rukom levo.

— Ko želi sa nama, neka stane onamo — rekao je on.

Zatvorenici su potrčali. Verovatno iz straha da će on uzeti samo nekoliko njih.

Bili su u zabludi. On je hteo njih sve.

I Sejn se prevario. Četvorica njih su ostali pored vatre.

El Tajger je doterao konja do njih.

— A šta je s vama? — upitao je on. — Zar hoćete da se nadete ispred cevi pušaka ruralesa? Bez oružja, u tom odelu a i bez konja? Ruralesi će vam staviti u džak i pustiće vas da crknete kao smrdljivi psi pre nego što ste uspeali da shvatite gde ste se našli. Ti tamo!

To je bilo namenjeno Šejnu.

Taj nitkov ga je video ali ga, izgleda, još nije prepoznao.

Četvorica pored vatre su se predomislili. Oni su ustali i prišli ostalima.

Voda bandolerosa nije obratio pažnju na njih. On je imao oči još samo za Šejna.

Sejn je ostao da čuči i čekao da mu El Tajger pride bliže.

Nešto kao da je opomenulo El Tajgera. Možda ga je i prepoznao!

— Vatra se ugasila! — povikao je.

Uzeo je pušku i okrenuo cev prema Šejnu.

— Ustaj i dolazi ovamo! — naredio je voda bandolerosa.

Šejn je ustao.

Jedan od bandolerosa je sjahao da bi ugasio vatru. Pri tom je plamen suknuo visoko tako da se Sejn sada jasno mogao raspoznati.

Šest bandolerosa su dojahali do El Tajgera.

— Vidite li vi ko je ovo? — upitao je on podrugljivo.

Bandolerosi nisu ništa odgovorili.

— To je onaj veliki gringo koji je hteo da ode u El Sueko, a koga mi više nismo našli.

Ako se El Tajger možda nije setio dosad onda mu je sada bilo jasno ko je odveo kćerku El Pastorada iz kampa.

Bar se tako učinilo Šejnu i on je shvatio da u ovom trenutku njegov život ne vredi ni pola lule duvana.

Noć je bila na njegovoj strani!

Šejn je skočio iza drveta.

El Tajgerovi ljudi su odmah pucali. Međutim, nijedan nije pogodio.

Kugle su se zabijale u stablo drveta. Komadi drveta i kore stabla leteli su kroz vazduh.

Šejn je već trčao.

Tek tada su bandolerosi poterali konje napred. On se okrenuo.

Pucao je iz Barankinog revolvera što je brže mogao.

I, dovoljska igra se loše završila za bandolerosu. Trojica jahača su pali s konja.

Šejn je nastavio da beži dalje.

Da li je pogodio El Tajgera? Nije imao vremena da se u to uveri.

Puk jahača se razišao na razne strane kako bi zaštitili svoju glavu od ubitačne vatre iz Šejnovog revolvera.

To je Šejnu bila prilika da malo predahne.

Trčao je između drveća prema steni. Počeo je da se penje.

Dospeo je do jednog mesta gde se stena toliko uzdizala da dalje nije mogao. Pogotovo u tami.

Cuo je jahače koji su dolazili. Pucali su iz revolvera i pušaka.

Samo, đavo bi ga znao gde ga bandolerosi traže. Šejn je bio već tako visoko da nikako nisu mogli da ga vide.

Šejn je ipak nastavio da se penje. Znojio se i ruke su mu krvarile.

Bila je već ponoć kada je uspeo da stigne do jedne ravnine na steni.

Ovde kao da je bio siguran. Legao je i uskoro je samo povremeno mogao da čuje svoje sopstveno hrkanje.

VI

Bio je već uveliko dan kada se Šejn probudio. Bilo mu je potrebno dosta vremena da se seti šta se sve dogodilo.

Ustao je i pogledao unaokolo.

Nigde nije primetio da se neko kreće. Bandoleroze i dvadeset zatvorenika kao da je đavo odneo.

Još samo dve patrone sa mecima nalazile su se u Baraninom revolveru.

Šejn se namrštio. Pogledao je u daleka brda i stene prema severu preko kojih je morao da pređe da bi se domogao granice.

Sreća mu zadnjih dana nije bila naklonjena. Nimalo!

Ako se to ne promeni njemu se loše piše. Pešice ne bi odmakao daleko. Uostalom, ako bude pešačio, nemoguće je da im umakne ako ga otkriju.

Sišao je sa stene i došao do mesta gde je bila logorska vatra.

Našao je ostatke pečenja.

Krenuo je odmah prema severu. Jeo je dok je hodao.

Išao je kroz klisure i doline. Kada je imao dalek pregled zemljišta on je zastajao i osmatrao. Nadao se da će ugledati neki put.

Skoro četiri stotina zatvorenika su krenuli na put. On ni jedno od njih nije video danas.

Dva dana je putovao. Ništa!

A onda je otkrio put. Pružao se sa juga na sever i nalazio se sto stopa ispod njega.

Od radosti mu je srce zaigralo.

To je morao biti put koji vodi od El Sueka prema severu i ide do el Paza.

Šejn je počeo da se spušta nizbrdo.

Pokazalo se da to nije tako lako kako je on procenio odozgo.

Na momente je izgubio hrabrost. Bilo je teško.

Jednom je izgubio ravnotežu i pao u žbunje na jednoj ravni.

Ostao je da leži više od jednog sata sve dok nije prikupio snagu da ide dalje.

Dok su poslednji zraci sunca obasjavali predeo on je stigao u dolinu.

Umoran i iscrpljen on je jednostavno legao na travu i pokrio glavu rukama.

Nije dugo ležao. Prevrtao se kroz travu sve dok nije stigao do puta.

Ležao je na leđima i gledao u nebo. Palo mu je na pamet da je dok je silazio, mogao da bude primećen daleko.

Odjeknuo je topot kopita.

Šejn se prevrnuo u stranu.

Ugledao je četiri jahača.

Bili su to Džerikovlji ljudi. Međutim, oni nisu bili sami. Do njegovih ušiju je dopro šum i sa druge strane.

Sigurno su ga videli, posmatrali i satima ga čekali!

I s druge strane su putem dolazili jahači prema njemu. Bilo ih je četvorica. Jedan je bio Džeriko sa dva svoja čoveka. Ali, ne leži vraže, četvrti je bio Baranka.

Šejn nije mogao da puca. Prilikom silaska niz stenu ispao mu je revolver i on onako iscrpljen nije mogao da ga nađe.

*

Baranka se smejavao kao neki pravi pravcati đavo.

— Stari prijatelji se ponovo sretnu, zar ne, Šejne? — ciknuo je on.

Držao je pušku u rukama. Napunio je i nanišanio Šejnovu glavu. Zastao je.

— Nema više nikakvog razloga da pošteditimo tvoj život, Šejne — rekao je Džeriko. — Na putu da tebe spasi iz logora Pilar je nastradala. Zatvorenici su je povredili. Pošto si ti pobudio da se bune time imaš na svojoj savesti i Pilar. Zato El Pastorado želi tvoju kožu.

Šejn je zažmurio. Pilar!

Ipak se u njemu pojavio prkos.

Pobunu nije izazvao on i nije za to odgovoran, već lupeži koji su te ljude mučili.

— Zlu kob svoje kćerke može pripisati samom sebi! — odvratio je Šejn ljutito. — I ovom ovde! — dodao je on i pokazao rukom prema Baranki.

Baranka je povukao obarač.

Prasnu pucanj.

Olovo je prozviždalo pored Šejnove glave i zabilo se u zemlju.

— Da bi spasio svoj život dao si ideju zatvorenicima da se pobune — ciknuo je glavni nadzornik besan kao ris.

— To nije istina — odvratio je Šejn mirno — Ti i sam dobro znaš da sam ja bio taj koji ti je spasao život. Sprečio sam zatvorenike da ti razmrskaju lobanju. Da mene nije bilo ti bi već davno bio na onom svetu, Baranka. Nemoj praviti gluposti!

— Tvoje laži neće slušati senjor Pasaredo! — frknuo je Baranka otrovnim glasom.

— Nemoj da gubimo vreme! — rekao je Džeriko.

— Da li da mu dam svoga konja? — dahtao je Baranka i mrštio se. Gledao je u Šejna.

Džeriko je podigao ruku.

Njegovi ljudi su prišli Šejnu i vezali mu ruke na leđima.

Pomogli su mu da uzjaše. Čovek koji je jahao konja smestio se iza jednog svoga druga u sedlu.

Poterali su konje u galop putem na jug sa Šejnom u sredini.

Mrak je već bio pao. Jahali su lagano.

Negde pred ponoć ugledali su ispred sebe vatru.

Ljudi su povukli uzde konjima.

Polako su terali konje prema vatri.

Pedest ljudi sa svojim konjima logorovali su pored puta.

Jahači su zaustavili konje. Samo su Džeriko i Baranka sjahali.

Neki visok, vitak čovek došao im je u susret.

El Pastorado!

To je Šejn odmah poznao prema poštovanju koje su mu ljudi ukazivali.

Samo minut kasnije Šejn je stajao ispred njega sa rukama vezanim na leđima. Pratila su ga četvorica jahača.

El Pastorado je bio mlađi nego što je Šejn zamišljao. Kada se Pilar rodila nije mogao da ima više od dvadeset godina. Bio je belac ali je imao erte na licu koje su ukazivale na to da možda ima i meksikanske krvi.

— Ti si Šejn? — upitao je on pošto je dobro zagledao visokog čoveka.

— Da.

El Pastorado je pružio ruku prema zapadu.

— Kažu da je moja kćerka Pilar negde gore u brdima — rekao je on. — Priča se da su je dvadesetorica vaših bandita uhvatili. Oni zahtevaju svoje oslobođanje i novac. Traže da im se omogući da slobodno odu odavde bez ikakvih smetnji. Otidi do njih i dovedi mi Pilar, a ti kućkinci sinovi će proći bez ikakve kazne.

Šejn tom nitkovu nije verovao nijednu reč.

Ako bude doveo njegovu kćerku on će ipak narediti da njemu i ostalim zatvorenicima razbije glavu.

— Ti si njihov vođa! — viknuo je El Pastorado. — Tebe će slušati ti momci. Šta ti je potrebno? Mogu da ti dam toliko momaka koliko želiš.

Šejn je odmahnuo rukom.

— Dajte mi jedan revolver i municiju, senjore.

El Pastorado ga je zbunjeno gledao.

— Dao sam ti svoju reč! — ciknuo je El Pastorado.

— Revolver!

El Pastorado je podigao ruku.

Ljudi iza Šejna su mu skinuli lisice sa ruku, a jedan od njih mu je dao revolver.

Šejn je izvesno vreme zagledao oružje, ispitao punjenje a zatim ga gurnuo u futrolu pojasa na pantalonama.

— Fisko će te voditi — reče El Pastorado. — Vi ćete u

osvlt zore biti tamo gore. Ipak jedno vam se kunem! Ako su nešto na silu uradili mojoj kćerki ili ako joj nedostaje makar jedna dlaka sa glave ti pasji sinovi ne mogu očekivati milost.

Šejn je klimnuo glavom.

— Učiniću sve što se može — kazao je on.

El Pastorado je besno udario desnom nogom o zemlju.

— Ne! — frknu on. — Ti ćeš dovesti moju kćerku! Ovde! Baš ovde na ovo mesto. Nepovredenu! Ili niko od vas neće otići odavde živ! Jasno?

Sklonio se u stranu.

— Fisko! Pakujte se!

Fisko je stupio nazad i plamen vatre ga je osvetlio.

Bio je to neki mladi crnac.

— Hajdemo! — rekao je on.

Šejn je zastao.

— Neka se svi sklone s puta — rekao je on. — Ostanite samo vi ovde.

— Šta? — upita Pastorado koji je kuvao od besa. — Šta treba ja da radim? Zar mi postavljáš uslove?

Šejn je podigao obrve.

— Ja ne postavljám uslove. Mislim na one ljude tamo gore — rekao je. — Oni zahtevaju slobodan odlazak. A vi ste obećali...

— Šta sam to ja obećao? — huknuo je El Pastorado. Izgledalo je tako da će se već sledećeg trenutka baciti na Šejna kako bi mu razbio nos.

Šejn mu je mirno prišao. Izvadio je revolver i gurnuo mu ga u ruku.

— Možda je bolje da vi lično odete tamo.

Zavladala je tišina. Četrdeset ljudi ih je okružilo. Moglo se čuti samo pucketanje vatre.

El Pastorado je gledao oštro u Šejna. Video je oružje u njegovoj ruci i ponovo pogledao Šejnu u oči.

Šejn je slegao ramenima.

— Ti ljudi su zarobili vašu kćerku — rekao je. — Oni su u prednosti. Ja ne mogu da se predstavim tako kao da se samo igram rečima i da du ih prevariti. Ako vi mislite da možete to bolje da uradite onda uzjašite konja i krenite. Samo, bojim se da ćete sve uraditi naopačke.

El Pastorado se namrštio.

— Ja pretpostavljam da vas ljudi posmatraju — kazao je Šejn. — Mislim da su ljudi apo pristanu da mi date novac koji oni zahtevaju a ne mrdnete ni prstom. Morate im ispuniti želje.

— Šta treba da radim? — upitao je El Pastorado kreštavim glasom. Pružio je Šejnu pištolj.

Šejn je držao ruke na leđima.

— Kažem samo to — rekao je on — da treba da očistite put dokle god se vidi. Pretpostavljam da ljudi žele da odu na drugu stranu. A ako dozvolite slobodan odlazak bez ikakvih trikova onda će to dmah da se primeti.

El Pastorado se počeošao po čelu.

— Put će biti očišćen — rekao je on zamišljeno. — Moji ljudi će otići.

Šejn je uzeo revolver iz ruke El Pastorada, stavio ga u futrolu i krenuo prema Fisku koji ga je čekao.

Rame uz rame napustili su kamp

— Moraš ga razumeti — rekao je Fisko. — Pilar je njegova jedinica i ona je sve što ima.

Šejn se namrštió.

— Biće teško — promrmljao je on. — Ti ćeš me odvesti do njih. Ali tako da nas ne čuju i da tebe ne vide. Inače će biti gotovo s njegovom mezinicom. Da li si me razumeo?

— Jasno mi je sve — odvratio je Fisko. — Misliš li da ćeš uspeti?

Šejn je klimnuo glavom.

— Samo ako El Pastorado održi svoju reć — kazao je tiho — Šta ti misliš da li će on ispuniti sve ono što je obećao?

— To su zatvorenici...

Fisko je prestao da govori. Zaboravio je da je i Šejn zatvorenik.

Šejn je stao.

— Da li on to misli ozbiljno?

Fisko se trgao.

— Šta? — upitao je on uplašeno.

Šejn ga je pogledao.

— Da li će se držati svojih obećanja prema zatvorenici-ma? — pitam ja tebe. — Ti ćeš to bolje znati.

Fisko je izvesno vreme ćutao.

— Ali ne! To sam samo ja rekao! To sam samo ja rekao! Hajdemo dalje. Za ime boga, hajdemo dalje!

Šejn je stao. Zatim je koraknuo nazad.

— Ko si ti? — upita on.

— Ja sam Fisko — odvratio je crnac zbunjeno.

Šejn odmahnu rukom.

— Pa to mi je on već rekao — promrmljao je on.

— Ja sam njegov kočijaš.

— Onda ga dobro poznaješ — rekao je Šejn. — Dakle, moraš mi kazati da li on drži svoju reć?

Fisko se osmehnuo.

— Mislim da će ovog puta održati svoju reć — kazao je. — Uostalom radi se o njegovoj kćerki. Ona mu je sve na ovom svetu.

Šejn se namrštió.

— Onda ga, sto mu gromova, podseti na to kad se bude-mo vratili! — frknuo je on.

— Da ja ću mu to reći — tvrdio je Fisko. — Meni možeš verovati.

Bio je to dug i naporan put

Penjali su se uz jednu široku klisuru koja je kasnije bila sve uža i uža. Šejn je imao utisak da ramenima dodiruje zidove i s leve i s desne strane.

— Koliko je još daleko? — upitao je on.

Zvezde na nebu su već počele da blede. Noć je polako uzmicala pred danom.

Fisko je stao.

— Sada ćeš sam moći da nađeš put — objasnio je on. — Iznad klisure onamo nalazi se jedna široka zaravan. Tu ćete oni već videti.

Šejn se osmehnuo.

— Gubi se! — reče on.

Mladom čoveku nije bilo potrebno da se kaže dvaput. On se odmah okrenuo i Šejn je sam krenuo dalje.

VII

Dan se već budio kada je Šejn stigao do zaravni. Ona je tu i tamo bila ispresecana stenama.

Šejnovo strpljenje kao da je bilo stavljeno na gadnu probu!

Nigde se ništa nije micalo. Nikoga nije video i niko ga nije zaustavio.

Šejn je najзад stao.

A onda se iznenada pojavio ispred njega jedan zatvorenik. Izašao je iz žbunja.

— Šejne, ti si! — viknuo je čovek iznenađeno.

Posle nadenog zlata Šejn je među zatvorenicima bio poznat.

— Da, ja sam — potvrdi Šejn.

— Šta tražiš ti ovamo gore? — upita hombre radoznalo. — Da možda ne misliš da ćeš ovde naći zlato?

Šejn se iscerio.

— Jesi li sam? — upitao je on.

Zatvorenik je odmahnuo rukom i nasmejao se.

— Razumeo sam te — odvrati Šejn. — Imate li nešto da se jede? — upitao je Šejn.

— Imamo sve! — ciknu čovek. — Ovde je dvadeset momaka i zamisli, našli smo zlato.

— Tvoje ime sam zaboravio, ti vašljivo prase.

— Silvester.

— Radujem se što sam vas sreo! Ipak, ja sam gringo. Ne snalazim se ovde u ovom predelu. Doduše bio sam ovde pre dva dana. Ali sam došao s druge strane.

Šejn se okrenuo na sve strane i razgledao okolinu.

Silvester se smejao i potapšao Šejna po ramenu.

— Hajde! — rekao je on. — Ostali će se iznenaditi kad te dovedem.

— Idemo — složio se Šejn.

— Je si li video ruralese? — upita Silvester.

Šejn se smejao.

— Ruralese! — reče on. — Ko se još boji njih? Nijednog nisam video. Nisam nikog video sve dok nisam sreo tebe.

Silvester ga je odveo u žbunje.

— Hej, mučaćos! — viknu on kad su prešli oko dvesto jardi. — Dodite da vidite ko je ovde! Šejn je upravo naleteo na mene.

Izašli su na jedan proplanak. Tu je logorovalo dvanaestak ljudi.

Čuli su Silvesterov uzvik i svi su ustali.

Neki od njih su se cerili, ali Šejn je video i nepoverljive poglede.

Jedan visok mršav čovek mu je prišao.

— Šejne, odakle ti dolaziš? — upitao je.

Šejn je odmahnuo rukom.

— Nemoj me pitati odakle dolazim — rekao je on. — Ti to sigurno znaš. Pitaj me kuda želim da odem. Tražim Rio Grande.

Stari čovek ga je gledao. Videlo se da ne veruje u ono što je Šejn rekao.

— Ali, ta reka nije ovde — kazao je on.

— U to sam se već uverio — reče Šejn. — A da vas pitam, šta vi tražite ovamo gore? Mislio sam da ste se vi Meksikanci pridružili El Tajgeru.

Stari čovek je pružio Šejnu ruku.

— Mi nismo — reče on. — A zar ti nisi umakao sa grupom u kojoj se nalazio Sapo i ostali?

Šejn je klimnuo glavom.

— Išao sam s njima samo jedan deo puta. Ja sam želeo da dođem do Rio Grande. Međutim, to nije bio njihov put. Sapo mi je objasnio kako ću dospeti do Rio Grande. Ipak, ili mi je on pričao prazne priče, ili ga nisam dobro slušao i razumeo.

— Ti si sam?

— Da, on je sam — reče Silvester.

— Nije naoružan? — upitao je starac i osmehnuo se.

Šejn se nasmejao. Pružio je ruku prema zadnjem delu svojega tela i iz futrole izvadio revolver.

— Ovakva jedna stvar se ne nosi na ščiru da je svako vidi čim vas sretne.

Vratio je revolver odmah u futrolu.

— Ti si onaj pravi — kazao je stari čovek i potapšao ga po ramenu.

Odjeknuo je znak odobravanja. Ljudi su ih u međuvremenu opkolili.

— Mi hoćemo takođe do Rio Grande! — vikali su oni.

— Šta? Zalutaćete. Vi ste ipak Meksikanci! Mislio sam da poznajete ovu oblast.

Čuo se glas jednoga koji je vodio glavnu reč.

— To neće biti jednostavno — kazao je on. — Mi želimo da prenesemo zlato preko granice.

Šejn je razvukao lice i podigao ruke.

— Hombre, ja tu ništa ne mogu da vam pomognem. To što sam obećao da ću naći zlato bio je samo trik da nasamarim nadzornike. Nemam ja nos koji može da otkrije zlato ili neko šesto čulo koje bi mi u tome pomoglo. To su sve same priče i nagađanja.

Stari čovek se osmehnuo. Uhvatio je Šejna za ruku.

— Mi smo našli zlato — rekao je on.

Poveo je Šejna prema žbunju.

Ugledao je Pilar. Dvojica stražara bili su pored nje.

Šejn se trgao.

Gledala je u njega.

— Ko vam je ovo? — upitao je Šejn kao da Pilar prvi put vidi i da je ne poznaje.

U očima lepe Pilar je sevnula vatra.

— To je kćerka El Pastorada.

Šejn se okrenuo na drugu stranu. Nije želeo da ga pogledi mlade Pilar odaju.

— El Pastoradova kćerka! — ciknuo je Šejn.

Stari čovek se nasmejao.

— Ona je to, tako mi boga — uveravao je on Šejna. — Ne zvao se ja Sančez ako to nije ona.

Ljudi su ih okružili.

— Moraš mi verovati, Šejne! — rekao je starac. — El Pastorado se nalazi tu na licu mesta. On čeka dole da nam onemogućući put prema Rio Grande. Mi smo mu već poručili. Jedan milion u zlatu i slobodan odlazak do granice. Ako nam ne ispunite te uslove onda ćemo bez milosti ubiti njegovu kćerku i dobiće njen leš. Šta ti misliš za šta se on odlučio?

— Isplatiće milion.

Sančez je potvrdno klimnuo glavom. Ostali takođe.

— To je jako malo što nam se može platiti za dugogodišnje kopanje u rudnicima! Ili pak neko misli drukčije?

— Sigurno je da je tako — rekao je Šejn.

Sančez je pogledao ozbiljno u njega.

— Međutim, taj pasji sin ne odgovara — rekao je.

— Šta? — upitao je Šejn. — Da li si razgovarao s njima. Tako kao čovek sa čovekom!

— Da, tako bi ti trebalo da razgovaraš sa El Pastoradom, Sančeze! — doviknuo je jedan čovek.

Ostali su prihvatili.

Šejn je izvadio revolver.

— Odmah ćeš je povesti sa sobom, tu lepu lutku — rekao je on. — Ali, budi oprezan kad primaš novac.

— I ja sam to tebi već rekao, Sančeze! — doviknuo je jedan drugi.

— Tako i nikako drukčije moramo uraditi! — ciknuo je jedan od ostalih.

— Šejn će to srediti! — viknuo je treći zatvorenik i svi su se složili.

— Pošaljimo Šejna sa njom, Sančeze! — viknuo je jedan mladi zatvorenik. — On zna kako treba razgovarati sa tim lupežima. I nemojte tražiti miron već dva.

— Tri! — viknuo je neko radosno.

Sančez je podigao ruke.

— Mir, ljudi! — ciknuo je on. — Šejne, da li ćeš moći to da uradiš?

Šejn je klimnuo glavom.

— Ako mikažeš gde se to kopile nalazi onda ću ja krenuti odmah.

Svi su mu opisali put, koji je on već upoznao.

Nastala je gužva.

To su bili drumske razbojnice i banditi. Ipak, Šejn je mogao nešto da učini za njih. Da im omogući prolaz do Rio Grande.

Možda su zahtevali jedan deo zlata! Ali, da li je pametno da o tome sada odlučuju.

Otmica je otmica, čak i kada je u pitanju moćni El Pastorado lično.

Ljudi su goveli Pilar i predali je Šejnu.

Na veru i poverenje!

— Podi sa mnom — zahtevao je Šejn od starog Sančeza.

— Budite spremni i sedite do puta kada ja budem pucao u vazduh.

Šejn se odmah okrenuo prema Pilar.

Kakve su ti ljudi velike budale!

Zlata će morati da se odreknu. Ipak, nije htio da ih razočara. Bili su loše naoružani i išli su pešice. Oni nemaju nikakvu šansu čim se u njihovim rukama ne nalazi Pilar. El Pastora-dova kći. Zato se Šejn i odlučio da im omogući da stignu živi do granične reke.

*

Kod jedne stene u klisuri Pilar ga je gurnula prema jednom kamenu. Gledala ga je sa vatrom u očima. A zatim ga je obasula poljupcima

Dotad nisu progovorili ni reč međusobno.

Šejn je odgovorio na njene poljupce.

Međutim, tada je odvojio njene ruke od sebe, zagrio je i pogledao joj u oči.

— Tvoj otac čeka dole pored puta! — rekao je on.

Pilar je treptala obrvama.

— Šejn, ja tebe volim!

— Slušaj me, moim te.

• **Vestern** •

romani

Svakog 7. u mesecu

**DOCK
HOLLIDAY**

Svakog 16. u mesecu

ŠEJN

• **Ljubavni** •

romani

Svakog utorka

LJUBAVNI

VIKEND ROMAN

Svakog petka

SILUETE

Svakog 10. u mesecu

VANREDNI

LJUBAVNI ROMAN

— Ne možeš ni sanjati koliko sam se osvrtna nazad da te vidim. Stalno sam mislila samo na tebe i znala sam da ćeš se vratiti. Moj otac će te bogovski nagraditi.

Pripila se uz njegovo telo

Šejn je ispružio levo koleno. Držao ju je na rastojanju.

— Sada me slušati! — reče on. — Ja sam vezan za te ljude tamo gore. Znam po kakvim neljudskim uslovima su oni živeli u logoru tvoga oca. Uostalom, ja sam bio jedan od njih.

Odmahnula je rukom.

— Ali, ti nisi zatvorenik, Šejne — usprotivila se ona

— Slažem se — potvrdio je Šejn. — To je tačno. Nisam ništa zgrešio. Uprkos tome našao sam se u logoru tvoga oca. Možda se to dogodilo mnogim drugima. Znam da tražite zlato. Neka tražite ga. Ali tvoj otac mora pustiti te ljude da odu iz tog užasnog logora. Ti je on i obećao i mora se držati svoje reči. Dakle, budi na mojoj strani, podrži me! Inače, neću te osloboditi.

Devojka se osmehnula.

— Nije ni potrebno da me oslobodiš, Šejne — rekla je ona zamišljeno. — Nikad! Povedi me sa sobom.

Šejn ju je uhvatio za ruku i krenuo s njom brzo dalje.

— Da li si shvatila o čemu se radi? — upitao je on. — Tvoj otac je sigurno odlučio da sve te ljude poubija. Ti i ja ćemo se pobrinuti da on to ne uradi.

Pilar je potvrdno klimnula glavom.

— Učiniću sve što ti zahtevaš od mene, Šejne — rekla je. — Samo da budeš pored mene. Ne možeš ni zamisliti koliko sam drhtala bojeći se za tvoj život kada sam čula da te je Baranka odveo u logor. Nisam imala mira.

Htela je da ga zagrlji.

Ipak on ju je vukao dalje.

Bilo im je potrebno četiri sata da izađu iz klisure i ugledaju put.

El Pastorado je poslao svoje ljude na jug. Samo on je stajao na putu.

Dva osedlana konja bila su vezana za jedno drvo.

El Pastorado ih je primetio da dolaze.

Potrajalo je još pola sata dok su stigli do njega.

Još u klisuri Šejn se osvrnuo nazad. Zatvorenici su išli za njima i bili su udaljeni od Pilar i njega oko pola milje.

— Pilar! — doviknuo je El Pastorado. — Dođi!

Raširio je ruke.

Pilar je htela da potrči prema njemu.

Ali, Šejn je stao i zadržao ju je.

— Šejne! — viknuo je El Pastorado. — Pusti je, sto mu gromova!

Pilar je zbunjeno gledala Šejna.

— Šejne! — reče ona zabrinuto. — Pa on je moj otac. On će te bogato nagraditi što si me doveo. Dužan je da to uradi. Šejn je odmahnuo glavom.

— Prvo će putem proći zatvorenici — rekao je on.

Izvukao je revolver i opalio metak u vazduh.

El Pastorado je počeo da trči prema mestu gde su se nalazili Pilar i Šejn.

Šejn je uperio cev svoga revolvera u njega.

— Ostanite gde ste! — riknuo je on.

El Pastorado je stao.

— Tata! — viknula je Pilar. — Ovo je čovek koga je volim.

El Pastorado se zbunio.

Šejn je pogledao nazad. Zatvorenici su istrčavali iz kućure.

— Pričekajte dok zatvorenici ne nestanu sa vidika, se njore Pastorado! — viknuo je on.

Ipak, El Pastorado je sve to drukčije zamislio.

Ispred stena s druge strane puta nalazilo se žbunje.

Odjednom su se odatle pojavili njegovi ljudi i odmah počeli da pucaju na zatvorenike.

Šejn je povukao Pilar sebi i pao s njom na zemlju.

— Nazad! — viknuo je on. — Pastorado, naredite ljudima da se povuku!

Sa podignutim rukama potrčao je El Pastorado prema svojim ljudima.

— Prekini vatru! — viknuo je on. — Ne pucajte!

Čulo se još nekoliko pucnjeva. Zatim je nastala tišina.

El Pastoradovi ljudi su stajali spremni za borbu.

Šejn je bacio pogled.

Zatvorenika nije bilo. Svi su se bili bacili u zaklon.

— El Pastorado! — viknuo je on. — Vaši ljudi moraju da odjašu oдавде! Ako ne, vaša kćerka će biti ubijena!

Tada je El Pastorado video da ne može tako lako da dobije započetu igru.

Dok je on izdavao naredjenja Šejn je povukao mladu Pilar iza jednog drveta pored puta.

Ubrzo posle toga događaja su se odvijali onako kako je on i zamislio.

Ljudi El Pastorada koji su bili sakriveni u žbunju sada su se pojavili i odjahali putem prema jugu.

Šejn je ustao i mehnuo rukom.

Zatvorenici su ustali. Trčali su dalje prema putu, prešli ga i nestali u žbunju.

Šejn je još dugo čekao. Toplina tela lepe Pilar ga je uzbuđivala. Ali, sad nije bilo vreme za to. Stalno je motrio na mesto gde se nalazio El Pastorado. Ipak, taj nitkov nije smeo da preduzme ništa.

Najzad se El Pastorado odlučio da krene prema mestu gde su se nalazili Pilar i Šejn.

Ipak, nije se usudio da im pride tako blizu. Zastao je i obrisao čelo rukom.

— Ostanj gde si i pošalji Pilar kod mene — povikao je El Pastorado besno.

Šejn je ćutao. Razmišljao je da li da još za izvesno vreme produži ovu igru kako bi dao priliku da zatvorenici umaknu što dalje.

Odlučio je šta će da uradi. Ne sme dozvoliti da ga taj nitkav nadmudri.

Šejn je prišao El Pastoradu i uperio cev revolvera u njegove grudi.

El Pastorado je podigao ruke uvis.

Šejn je izvesno vreme ćutao.

— Kaži već jednom šta želiš! — frknuo je El Pastorado kao divlji prerijski macak.

— Zatvorenici se kreću pešice — rekao je Šejn. — Vaši ljudi su na konjima. Mogu lako da ih sustignu i napune ih olovom. Dakle, tako ne ide. Zato ću ja uzeti vašeg konja i odjahaću sa Pilar. Čim zatvorenici budu dovoljno daleko ja ću poslati Pilar nazad.

El Pastorado je bio ljut kao ris.

— Prokleti kućkin sine — frknu on. — Hoćeš li se držati onoga što smo se dogovorili? Sada tu izmišljaš svašta. Ne može to tako!

Šejn je ostao miran. Naumio je da učini sve za te namučene ljude. Kako stvari stoje izgleda da će u tome i uspeti! Ako bude srećne ruke.

Pilar je pogledala u Šejna.

— Tata, to je čovek koga ja volim — kazala je ona. — On mi nikada neće učiniti nešto nažao.

— Pa šta onda? — upitao je El Pastorado ljutito i pogledao mrgodno u svoju kćerku.

Pilar skoro da je zaplakala. Nikako nije mogla da shvati da njen otac koji je toliko voli sada ovako pokušava da udalji Šejna iz njenog života.

— Ali, tata — rekla je Pilar — seti se toga da mi je on dva puta spasao život.

El Pastorado je mahnuo rukama.

— Ti moraš da ćutiš! — grmnuo je on. — Ja sam taj koji će sve srediti.

Šejn se osmehnuo.

— Jedan revolver je uperen u vaše grudi — opomenuo ga je Šejn. — Zašto govorite tako glasno?

Pilar se osmehnula.

— Tata, ne boj se — rekla je ona. — Šejn je divan čovek i on tebi ništa neće uraditi.

Nastala je tišina. Niko ništa nije rekao. Ipak, bure baruta je bilo tu. Bila je potrebna samo iskra, pa da đavo uzme igru u svoje ruke i da se od ovog predela stvori pakao.

El Pastorado se trgao. Razmišljao je o onome što mu je rekla njegova kćerka.

Najzad se odlučio.

— Džeriko! — viknuo je on.

Šejn je bio miran.

Ipak, nešto nije baš kako treba, pomislio je on.

Okrenuo se i pustio Pilar.

Ne lezi vraže! Čekalo ga je nešto što zaista nije očekivao.

Kao da su iz zemlje iznikli iza njega su se stvorili Džeriko i Baranka.

Džeriko i Baranka!

Bili su to njegovi najljući protivnici. Nitkovi koji su tako jako želeli da Šejna uklone sa ovog sveta.

Nalazili su se dosta blizu. Na oko deset koraka od mesta gde su stajali on i Pilar.

Njih dvojica su već držali oružje u rukama. A nisu dugo ni čekali.

Pucali su odmah!

Obojica su bili brzi na oružju.

Međutim, nisu bili dovoljno brzi za Šejna.

Njegov revolver se oglasio takoreći istovremeno kada su i oni pucali. Ali, dva nitkova su ipak na svojoj koži osetili šta to znači kad je neko brzi od njih.

Odjek pucnjeva se još nije ni udaljio do najviših bregova, a Džeriko i Baranka su ležali na putu.

Šejn je munjevito bio potegao revolver. Za njega oni nisu bili neki opasni protivnici. Razlika u brzini i preciznosti je ipak bila velika. Uspeli su da pucaju, ali nisu pogodili zato što ih je Šejn bar sekundu ranije pogodio.

Video je njihova lica kada su padali.

Baranka je posrnuo napred i uhvatio se za stomak. Taj okoreli nitkov, mučiten zatvorenika, kao da nije mogao da shvati da ga je stigla zaslužena kazna.

Džeriko je isto tako bio iznenađen kada ga je olovo pogodilo. Ispružio je ruke napred. Revolver mu je ispao iz ruke. Pao je na zemlju i više se nije micao.

Šejnu to nije ništa značilo. Upucao je dva nitkova koji su svojim kuglama hteli da ga usmrte, ali to nije bilo sve.

On se brzo okrenuo na drugu stranu. Tamo se nalazio glavni lupež. El Pastorado!

Nije se prevario!

El Pastorado je bio izvukao revolver iz futrole i verovatno nameravao da puca Šejnu u leđa.

Međutim, dogodio se nešto što on nije očekivao!

Mlada Pilar je pritrčala i bacila se na njegovu ruku u kojoj se nalazio revolver.

Šejn se okrenuo baš u trenutku kada je prasn timer pucanj.

Pilar je kriknula : pala na zemlju.

Šejn nije samo pucao. On se bacio napred i nogom izbio revolver El Pastoradu iz ruke. Međutim, Meksikanac je ipak uspeo da puca.

I Šejn je pucao.

El Pastoradova kugla ga nije pogodila. Ali on je pogodio.

El Pastorado je pao. Zrno se zabilo u njegovo telo na levoj strani. Tamo negde gde se nalazilo srce.

Šejn se osvrnuo unaokolo.

Pilar se bila onesvestila. Uz to je bila i ranjena. Lepa devojka je ležala na travi.

Šejn joj je prišao i klekao pored nje. Prišao je bisagama konja. Našao je nešto čime je mogao da zaustavi krvarenje mlade devojke.

Seo je pored nje da malo predahne. Devojka se nije budila iz nesvestice.

Šejn ju je uzeo u naručje i odneo je do El Pastoradovog konja.

Vinuo se u sedlo zajedno sa mladom Pilar.

Prethodno je dobro osmotrio put prema jugu.

El Pastoradovi ljudi nalazili su se udaljeni oko dve milje. Nisu se usudili da pridu bliže i da napadnu. Sigurno nisu znali šta se ovde dogodilo. Ni na kraj pameti im nije palo da će Šejn uspeti da izvuče živu glavu. A pogotovu nisu pomislili na

to da je Šejn sredio njihove vođe, pa čak i glavnog gazdu El Pastorada.

Tako je razmišljao Šejn kada je poterao konja preko puta. El Pastoradovi ljudi su još uvek stajali tamo gde su.

Šejn je stotinak metara jahao putem, a zatim je poterao mrkova u žbunje.

Jahao je izvesno vreme kada se Pilar probudila iz nesvestice.

Devojka je uzdahnula. Nije znala gde se nalazi i šta se sve dogodilo.

— Sejne, jesi li to ti? — upitala je ona.

— Da, ja sam, devojko — odvratio je Šejn.

— Dragi! — cikanula je ona — Znači ipak si odlučio da me povedes sa sobom, zar ne? Ne možeš da zamisliš koliko sam srećna, Sejne. Ovo je najsrećniji trenutak u mom životu. Bićemo srećni i ti i ja, Šejne!

Šejn je izvesno vreme ćutao i razmišljao o svemu. O svemu šta se dogodilo i šta može da se dogodi.

— Ne kažeš ništa, Sejne? — rekla je Pilar. — Kaži bar nešto! Zašto me mučiš?

Šejn nije htio da je razočara. Razmišljao je o tome šta da joj odgovori.

— Videćemo, Pilar — rekao je on. — Ti si ranjena. Sada nam je najvažnije da tu ranu previjemo kako treba. Budi strpljiva. Biće vremena da o tome razmislimo.

Pilar je bila razočarana. Zašto on ne kaže otvoreno kuda je vodi? Ipak, uzdržala se od toga da mu kaže istinu?

— Šta ti to znači videćemo, Šejne? — upitala je ona posle izvesnog vremena.

— To znači da ćemo videti šta ćemo odlučiti — kazao je Šejn. — Nemoj to da te muči. Smiri se. Znaš da si ranjena i da treba da misliš i na to.

Dan se polako bližio svom kraju. Sunce je na zapadu zašlo iza brega.

Uskoro će pasti mrak, a od zatvorenika ni traga ni glasa nema. Vešto su se izvukli iz teškog položaja.

Ipak su ih stigli pre mraka.

Oduševili su se kada su ugledali Šejna.

Odmah su mu pomogli da previje mlađu Pilar kako treba jer Šejn je bio stavio samo privremeni zavoj kako bi zaustavio krvarenje kod devojke.

Šejnu je tek sada bilo jasno da je kugla njenog oca samo okrznila butinu devojke.

Rana je još uvek krvarila, ali jakim povezivanjem to krvarenje je prestalo.

Kažnjenici su radoznalo gledali u Šejna.

Šejn je znao na šta oni misle.

Zlato! Milioni!

Šejn im je objasnio da treba da nastave put sve do Rio Grande i da ga tamo čekaju. Takođe ih je upozorio na to da moraju da pokušaju da se odmah prebace na drugu obalu.

Da li će to biti novi život!

Ljudima je prošlo kroz glavu da se zlatom ne bi daleko doterali. Bez obzira da li ga imaju manje ili više. Nisu dugo oklevali. Ubrzo su krenuli.

Šejn je ostavio Pilar uz sebe. Devojka se držala njega. Stalno ga je grbila i ljubila. Šejnu je to bilo milo. Smeškao se zadovoljno.

Nastavili su da jašu dalje.

Doline, brda, zelenilo, žbunje. El Pastoradovih ljudi nije bilo nigde. Sigurno je prošlo dosta vremena da se usude da pridu mestu gde se nalazi njihov gazda.

Međutim, posle dugog čekanja moraće ipak da krenu i upitaju gazdu šta da rade.

Šejn i Pilar su našli na jedan proplanak. Zaustavili su se. Pomogao joj je da sjaše.

Zatim je doneo cebe i ona je sela.

Gledala je u njega

— Dodi, Šejne — rekla je. — Ne boj se više me ne boli, a i krvi više nema.

Šejn je najpre otišao do jedne strane proplanka, a zatim do druge. Ništa sumnjivo nije primetio. Znači ovde su bezbedni. Vratio se kod Pilar.

Zagrllila ga je nežno i oborila ga na cebe.

— Šejne — šaputala je ona nežno. — Šejne, volim te. Vodi me sa sobom. Ne mogu bez tebe.

Šejn ju je pomilovao po kosi.

— Ti si isto tako meni draga, Pilar — promrmlja on. — I ja tebe volim. Tako si lepa!

Pilar je uzdahnula. Zagrllila je Šejna i poljubila ga. Zatim je počela da otkopčava svoju bluzu.

— Hajde, Šejne — rekla je molećivim glasom. — Meni rana više ne smeta.

Šejn je pažljivo skinuo odeću sa nje.

Milovala ga je nežno po grudima.

A onda se Šejn našao preko nje.

Ciknula je od zadovoljstva kada je Šejn počeo da miluje njene velike, čvrste grudi.

Ubrzo su se njihova tela spojila.

Pilar je bila vatrena. Htela je da dokaže Šejnu da joj rana ništa ne smeta i da i tako može da mu pruži sve.

Šejn je ipak bio pažljiv. Devojka je ranjena. Njemu je bilo žao što ne može sve da bude kao nekad ali šta je tu je.

Kriknula je na kraju.

Opružili su se zadinani na čebet.

Devojka je zaljubljenog gledala u visokog čoveka.

— Vodi me sa sobom, Šejne! — ponovila je ona po ko zna koji put. — Želim da budem s tobom. Plakaću dugo ako ne ispuniš tu želju.

Pilar je želela da ostane pored njega...

Šejnu nije bilo jasno da li ona zna šta se dogodilo sa njenim ocem.

To, da li El Pastorado još uvek diše ili je krenuo na daleki put bez povratka ni sam Šejn nije znao. Skoro je sigurno da su se njegove oči zauvek zatvorile. Smrt je zauvek odnela tog lupeža sa ovog sveta.

Voleli su se još jednom.

Šejn nikako nije mogao da odvoji svoje ruke od tog lepog tela.

Ona ga je volela. Stalno mu je gledala u oči. Molila ga je da je povede sa sobom.

Šejn se malo kolebao. Da li da povede tu lepu devojkicu sa sobom? Ne bi mu bilo prvi put u životu da se upusti u neku takvu avanturu!

Dugo je razmišljao. Odlučio je. Tu mladu lepoticu će ipak poslati natrag El Pastoradu.

Rekao joj je to.

Ona se bunila. Plakala je.

Šejn joj je objasnio da zasad ne mogu ostati jedno uz drugo. Možda nekad! Srešće se sigurno.

Posle dva dana iahanja stigli su u Aldamos. U mesto u koje su se uputili.

Šejn je poslao mladu Pilar da potraži svoga oca. On sam je odmah odjahao prema reci Rio Grande kako bi najzad napustio Meksiko. Još iste večeri stigao je u El Pazo.

Nisu ga dočekale devojke raširenih ruku i sa osmehom. Ali ga je zato čekao novi zadatak Sedme brigade.

Bar neko da ga čeka. pomislio je Šejn.

K R A J

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

A TVOJ TATIČA OPET
KASNI NA VEČERU!



E, BAŠ ME INTERE-
SUJE KAKAV ĆE SAD
RAZLOG SMISLITI!



12-22
DICK BROWNE

SVIM ČITAOCIMA
ČESTITAMO **NOVU** 1990.
GODINU



F O R U M M A R K E T P R I N T